Secretul Hannei
SARA SHEPARD

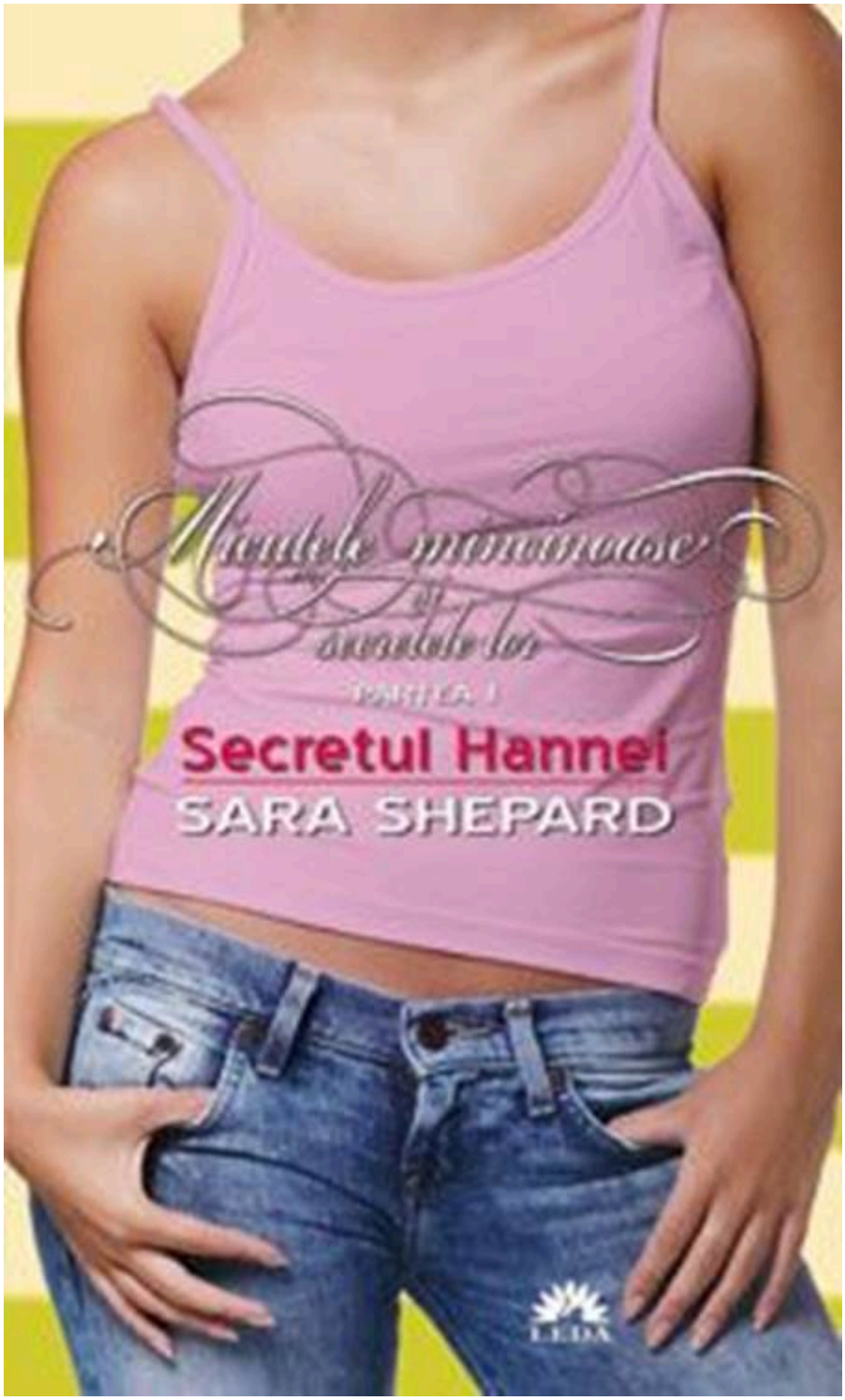
Micuțele mincinoase
și
dușmanele lor
PARTEA I
Secretul Hannei
SARA SHEPARD
LEDA

SARA SHEPARD

Micuţelemincinoase şi secretele lor

Secretul Hannei

Cartea 1

SARA SHEPARD

Este autoarea îndrăgitei serii *Micuţele mincinoase,* devenită bestseller şi ecranizată cu succes pentru televiziune de ABC-Family.

S-a născut în Pennsylvania şi a absolvit New York University, obţinând şi un master la Brooklyn College. Pe lângă seriile pentru adolescenţi *Micuţele mincinoase* şi *Jocul minciunii,* a publicat şi romanele *All the things we didn't say (2009)* şi *Everything we ever wanted (2011)*. Scrie de când se ştie, deşi când era mică şi-ar fi dorit să devină actriţă de telenovele, designer de jocuri lego, regizor, artist plastic, genetician sau editor de reviste de modă. De asemenea, realizează instalaţii artistice şi jocuri video

Te vede când te culci,
Te vede când te scoli,
Ştie dac-ai fost cuminte,
Iar de n-ai fost, ia aminte!

-
MOŞ
CRĂCI
UN
VINE
ÎN
ORAŞ

P
e
n
t
r
u
K

LA PÂNDĂ,
DE CRĂCIUN

Iată o scenă frumoasă pentru un glob de zăpadă:

Suntem în luna decembrie, iar Hanna, Emily, Aria şi Spencer sunt într-a unşpea. Ninsoarea acoperă ca o pătură gazonul perfect îngrijit din Rosewood şi se adună pe maşini. Luminiţele de Crăciun sclipesc la ferestre, iar copii cu obraji bucălaţi, ca de heruvimi, nu mai contenesc cu scrisorile pentru Moş Crăciun. Pacea domneşte peste întregul oraş, mai ales peste micuţele mincinoase.

Acum, că ucigaşul lui Alison Di-Laurentis e la închisoare şi A. e moartă, în sfârşit, se pot relaxa. Dar ele habar n-au că am de gând să reiau lucrurile de-acolo de unde le-a lăsat A. Voi fi noua A. şi mi-am făcut propria listă, la ghiciţi, cine e în fruntea răutăţilor? Corect: Hanna, Emily, Aria şi Spencer.

Iar aceste patru mincinoase au fost foarte rele! Hanna a fost prinsă furând dintr-un magazin şi a făcut praf maşina fostului ei prieten. Emily şi-a sfidat de atâtea ori părinţii, încât au trimis-o în Iowa. În urma întâlnirilor Ariei cu profesorul ei de engleză, când cei doi s-au sărutat de mama focului, el a fost concediat. Iar Spencer cred că a fost cea mai rea dintre toate. N-a fost destul că i-a furat logodnicul surorii sale - i-a mai furat şi referatele la economie şi-a împins-o pe Melissa pe scări când aceasta a aflat ce făcuse. Ţţţ... Mincinoasele astea zău că merită cărbuni în şosetele de Crăciun - ba chiar mai rău! Mare noroc că sunt aici ca să mă asigur că vor primi ceea ce li se cuvine.

E doar o chestiune de timp până când micuţele mincinoase se vor murdări din nou pe mâini - mai ales acum, când ele cred că A. a dispărut. Oare în ce belea vor mai intra de data asta? Păi, nu va trebui decât să stau pitită... şi să pândesc. Voi pândi

şi voi pândi şi voi ajunge să înţeleg cu ce fel de ticăloase am de-a face. O să aflu eu totul.

Şi, odată ce-am aflat, voi şti cum să le vin de hac.

Hai să începem cu... Hanna. Fata asta a suferit o schimbare majoră. Mama ei a părăsit-o şi a plecat în Singapore. Tatăl ei - deşi s-a înstrăinat de ea - se mută înapoi acasă, dar împreună cu logodnica lui devotată şi fiica ei perfectă, Kate. Cel puţin, Hanna are un iubit fidel, pe Lucas. Sau nu-i aşa?

La pândă!

A.

Pentru K

1
ACASĂ, DE SĂRBĂTORI

Era la început de decembrie, într-o zi de miercuri cu mult vânt, în Rosewood, Pennsylvania, o suburbie idilică aflată la treizeci şi ceva de kilometri de Philadelphia. În timp ce mulţi locuitori tăiau brazi din pepiniere sau îşi împodobeau exteriorul caselor cu ghirlande din conuri de pin, un camion opri în faţa unei case în stil georgian, pe a cărei cutie poştală cineva scrisese cu şablonul MARIN. Trei bărbaţi coborâră şi deschiseră uşa din spate a camionului, scoţând la iveală zeci de cutii. Tom Marin, logodnica lui, Isabel Randall, şi fiica lui Isabel, Kate, stăteau în curte, în timp ce muncitorii le cărau lucrurile pe uşa din faţă. Hanna Marin, care locuia în casa aceea de când avea cinci ani, pândea holul de la intrare, rozându-şi unghiile.

¾ Ai grijă cu aia! ţipă Isabel la individul musculos care tocmai ridica o

cutie de dimensiuni medii. E colecţia mea de păpuşi vechi.

¾ Şi cutia aia merge la etaj, strigă Katenervoasă la un alt muncitor.

Acolo sunt toate poşetele mele.

Hanna aruncă o privire spre viitoarea ei soră vitregă, Kate, care avea corp zvelt, păr castaniu lung şi lucios şi ochi mari, albaştri. Avea o poşetă Chloe pe care Hanna o văzuse numai în paginile revistei *Vogue.* Când o întrebase de unde o are, Kate îi răspunsese fericită, cu voce subţire, că era un cadou de Crăciun primit mai devreme - după care aruncase un zâmbet recunoscător către tatăl Hannei. *Pfui!*

¾ Hanna? Domnul Marin îi aruncă o cutie mică pe care scria FRAGIL. Poţi s-o duci în dormitorul mamei tale... ăăă... *al nostru*?

¾ Sigur că da, mormăi Hanna, dornică s-o şteargă de lângă Isabel şi Kate - una din ele îşi dăduse cu un parfum care o făcea să strănute întruna.

Urcă scările cu Dot, pinscherul său pitic, lipit de călcâiele ei. Cu numai câteva săptămâni în urmă, înainte de Ziua Recunoştinţei, mama Hannei, Ashley, venise cu ştirea-bombă că-şi ia o slujbă în Singapore - dar Hanna nu putea merge cu ea.

Hannei i-ar fi plăcut s-o ia de la început în altă parte. Avusese un an oribil. Fusese obiectul batjocurii unei persoane malefice pe nume A., care-i trimisese mesaje ameninţătoare. Cea mai bună prietenă a ei, Alison Di-Laurentis, care dispăruse cu trei ani înainte, fusese găsită sub o placă de beton, în spatele casei sale vechi, în septembrie trecut. Se dovedise că Ian Thomas, iubitul secret al lui Ali - de care Hanna şi celelalte prietene bune ale ei, Spencer Hastings, Aria Montgomery şi Emily Fields, se îndrăgostiseră când el era în ultimul an şi el în clasa a şaptea -, o omorâse pe Ali când fetele dormiseră la ea, în noaptea aceea de la sfârşitul clasei a şaptea. Poliţia îl arestase cu câteva săptămâni în urmă. Fusese un adevărat şoc.

Iar acum Hanna era blocată aici, tatăl ei se muta la ea cu noua sa familie - noua lui logodnică, Isabel, fostă asistentă medicală la urgenţe, care nu era nici pe departe la fel de drăguţă şi interesantă ca mama Hannei, şi fiica lui adoptivă perfectă, Kate, care-i luase locul în sufletul tatălui ei şi care nu o putea suporta.

Hanna intră cu paşi discreţi în dormitorul gol. Mirosea a naftalină. Pe covor se vedeau patru urme adânci, acolo unde fusese patul modern, cu picioare scurte, al mamei sale. Când Hanna lăsă pe podea cutia pe care scria FRAGIL, una din laturi se deschise şi zări o cutiuţă albastră de cadouri, cu eticheta necompletată.

Aruncând o privire peste umăr ca să se asigure că nu se uită nimeni, dădu capacul la o parte. Înăuntru era un medalion rotund, din aur alb, cu un ciorchine de diamante în stil pave la mijloc.

Hanna trase aer adânc în piept. Era medalionul Cartier care fusese al bunicii ei căreia toată lumea, chiar şi cei care nu le erau rude, îi spuneau Buni Marin. Buni îl purtase cu religiozitate când trăia, lăudându-se că nu-i scotea nici când făcea baie. Murise când Hanna trecea în clasa a şaptea, la scurtă vreme după divorţul părinţilor ei; pe atunci, Hanna nu vorbea cu tatăl său. Nu ştia ce se întâmplase cu medalionul sau cui îi fusese lăsat prin testament.

Însă acum ştia. Atinse eticheta necompletată şi simţi cum o săgetează durerea. Probabil că tatăl ei avea de gând să i-l dea lui Isabel sau lui Kate de Crăciun.

¾ Hanna? se auzi o voce de la etajul întâi.

Hanna puse iute capacul la loc pe cutie şi păşi în hol. Tatăl ei stătea la baza scărilor.

¾ A venit pizza!

Aroma ispititoare de mozzarella pluti până la nările Hannei. *Numai jumătate de felie,* se hotărî ea. Da, nu se închisese aşa de uşor la blugii ei Citizen de dimineaţă, dar probabil că-i lăsase prea mult în uscător. Coborî scările tocmai când Isabel ducea o cutie cu pizza în bucătărie. Toată lumea se aşează la masă - la masa *Hannei* - şi domnul Marin împărţi farfurii şi tacâmuri. Era ciudat că ştia aşa de bine ce dulap şi sertar să deschidă. Dar Isabel n-ar fi trebuit să stea pe scaunul mamei sale, nici să folosească şerveţelele ei de pânză de la Crate & Barrel. Kate nu ar fi trebuit să bea din ceaşca pe care i-o cumpărase ei mama în excursie la Montreal.

Hanna strănută din nou, căci nările o gâdilau din pricina parfumului prea dulce al cuiva. Nimeni nu-i ură *noroc.*

¾ Când ziceai că sunt examenele de admitere la Rosewood Day, Kate? întrebă domnul Marin, luând o felie de pizza din cutia deschisă.

Din păcate, Kate urma să meargă la aceeaşi şcoală cu Hanna.

Kate luă o bucăţică delicioasă de coajă.

¾ Peste două zile. Am repetat demonstraţiile de la geometrie şi vocabularul.

Isabel făcu un gest de nepăsare.

¾ Doar nu dai la facultate. Sunt convinsă căai să iei examenele cu note maxime.

¾ Vor fi încântaţi să te aibă ca elevă.

Domnul Marin se uită la Hanna. Ştiai că a câştigat premiul Renaissance pentru cel mai bun elev, anul trecut? I-a depăşit pe colegi la toate materiile.

Mi-ai spus-o de opt milioane de ori, ar fi vrut să-i răspundă Hanna. Muşcă din pizza ca să nu fie nevoită să vorbească.

¾ Iar notele ei au fost excelente la Barnbury, adăugă Isabel, referindu-se la vechea şcoală a lui Kate din Annapolis. Bambury are o reputaţie mai bună decât Rosewood Day. Cel puţin acolo elevii nu-i urmăresc pe colegii lor şi nu-i lovesc cu maşina.

Apoi îi aruncă o privire tăioasă Hannei. Aceasta se întinse inconştient după încă o felie de pizza şi o vârî în gură. Ce frumos din partea lui Isabel s-o învinuiască pe ea pentru cât o chinuise A., hărţuitoarea care aproape că-i ruinase viaţa toamna trecută, şi pentru că pătase reputaţia excelentă a şcolii Rosewood Day!

Kate se aplecă în faţă şi o privi lung pe Hanna, cu ochi mari. Hanna avu impresia că ştie exact ce are de gând s-o întrebe.

¾ Cred eşti de-a dreptul nefericită întrucât cea mai bună prietenă a ta s-a dovedit a fi... ştii tu, spuse Kate, pe un ton prefăcut îngrijorat. Cum te descurci?

Un zâmbet vag îi apăru pe buze. Era clar că întrebarea adevărată *suna* altfel: *cum te împaci cu gândul că, iată, CMBP a ta a vrut să te omoare?*

Se uită exasperată la tatăl ei, sperând că va pune capăt întrebărilor de acest fel, dar şi el se holba la ea îngrijorat.

¾ Mă descurc foarte bine, mormăi Hanna ţâfnoasă.

Nu că ar fi fost adevărat. Hanna era atât de tulburată de Mona Vanderwaal, cea mai bună prietenă a ei din clasa a opta, care se dovedise a fi A., persoana care o batjocorise cu secretele ei, o stânjenise în public nici nu mai ştia de câte ori şi care, da, încercase s-o calce cu maşina. Hanna se mai trezea şi acum uneori că se repede să pună mâna pe telefon ca să-i trimită Monei mesaje despre ce pantofi purta la şcoală, până când îşi amintea ce se întâmplase. La înmormântarea Monei, Hanna *chiar* plânsese, lăsându-le pe colegele ei cu gura căscată. Ştia că ar trebui s-o dispreţuiască pe Mona din tot sufletul - şi o parte din ea o dispreţuia într-adevăr. Dar o altă parte din ea pur şi simplu nu putea uita timpul petrecut împreună bârfind, punând la cale cum să fie mai populare şi dând petreceri fabuloase. Înainte de întâmplările cu A., Mona îi fusese o prietenă mai bună decât reuşise să-i fie Ali vreodată - se simţiseră egale. Dar acum Hanna ştia că totul fusese o minciună.

Se holbă la farfuria ei goală. Două coji de pizza se scăldau într-un lac de grăsime, dar nu si aminti când mâncase feliile. Stomacul ei scoase un chiorăit neplăcut.

Domnul Marin se şterse la gură.

¾ Ei, avem o groază de despachetat. Puse mâna pe braţul lui Kate. Voi, fetelor, ar trebui să luaţi o pauză. De ce nu mergi tu cu Hanna la mall-ul care tocmai s-a deschis? Cum se numeşte?

¾ Devon Crest, începu Hanna să vorbească.

¾ O, am auzit că e grozav, gânguri Isabel.

¾ L-am văzut, spuse Kate.

Isabel se arătă mirată.

¾ Când?

¾ Păi... ieri. Kate îşi agita brăţara de argintDavid Yurman pe care, se lăuda ea, o primise cadou de la Isabel, deoarece câştigase un concurs de eseuri anul trecut. Voi eraţi ocupaţi.

¾ Aţi putea merge împreună, ca să vă cunoaşteţi mai bine. Domnul Marin îşi plimbă ochii de la Hanna la Kate. Faceţi cumpărături. Luaţi-vă ceva frumos. Lăsaţi despachetatul în seama noastră. Ce ziceţi?

Kate sorbi o înghiţitură lungă din sticla ei cu apă.

¾ Mersi, Tom. Sună excelent.

Hanna se uită pe furiş la Kate. Surprinzător, părea sinceră. Era oare posibil să se fi schimbat de când o văzuse la cină în Philly, atunci când o pârâse pe Hanna că furase Percocet de la o clinică? Hanna ţinea din nou legătura cu vechile ei bune prietene, Emily, Aria şi Spencer, dar niciuna din ele nu era foarte interesată de modă, iar ea căuta cu disperare o nouă prietenă care s-o înlocuiască pe Mona. Mai ales că ea şi vechile ei prietene începuseră să meargă împreună la terapie în grup, să-şi trateze suferinţa. Avea nevoie de o pauză de Ali şi A. - urgent.

¾ Cred că am puţin timp liber azi, spuse Hanna.

¾ Excelent! Daţi-i drumul, atunci. Domnul Marin se ridică de la masă şi curăţă farfuriile tuturor. Izz? Ce cutii vrei să despachetezi mai întâi?

¾ *Păi,* hai să începem cu bucătăria. Nu maibeau din *asta* nici măcar o secundă.

Strâmbă din nas la una din cănile preferate ale Hannei, una din majolică, în formă de pocal, cumpărată de părinţii ei când fuseseră în excursie în Toscana.

Izz şi domnul Marin ieşiră din bucătărie întrebându-se unde-or fi paharele de vin. Hanna se ridică de pe scaun.

¾ Putem pleca oricând eşti gata, îi spuse ea luiKate. E ceva de capul lui Nordstrom pe-acolo? E adevărat că au şi-un Uniqlo? Vând nişte pulovere de caşmir grozave la nişte preţuri ridicole.

Kate pufni.

¾ *Doamne,* Hanna, zise ea, afişând dintr-odată o expresie veninoasă, am zis că vin numai ca să scap de gura tatălui tău şi-a lui maică-mea. Chiar ai crezut că am de gând să merg undeva cu tine?

Ieşi din bucătărie fără grabă, coada castanie legănându-i-se. Buzele Hannei formară un *O.* Kate îi întinsese o capcană, iar ea fusese animalul tâmpit care intrase direct în fălcile de oţel.

Kate se opri în hol, apăsă câteva taste pe telefon, apoi îl duse la ureche.

¾ Salut, şopti ea persoanei care-i răspunse. Eu sunt. Râdea, flirtând. Era de aşteptat. Kate venise numai de două zile şi *deja* avea un prieten.

Hanna îşi răsuci şerveţelul cu atâta putere, încât se miră că nu se rupse. *Nu contează* - ea şi Kate probabil că ar fi petrecut o zi îngrozitoare la cumpărături. Auzi un chicotit uşor de undeva din apropiere. Din instinct, îşi aruncă ochii spre geam, convinsă că văzuse o sclipire blondă alunecând printre copaci. Prostii.

A. - Mona - nu mai exista.

2
PUKE-A-TAN[1]

Câteva zile mai târziu, Hanna stătea pe canapeaua comodă îmbrăcată în material sintetic, acasă la prietenul ei, Lucas Beattie, în faţa bradului de Crăciun care sclipea, încărcat de beteală. La televizor se făcea reclamă la un nou aparat de întărire a abdomenului: „Fă-ţi muşchi de oţel până la revelion!”, spunea întruna tipul de la vânzări, ţipând mult prea tare. În faţa lor, pe podea, era o cutie-cadou plină cu pop-corn cu unt, brânză şi caramel.

¾ Laudele pentru Kate au fost şi mai greu de îndurat ieri, la cină, se smiorcăi Hanna, luând încă un pumn de pop-corn. Tata şi Isabel n-au vorbit decât despre discursul *minunat* pe care l-a ţinut Kate anul trecut, când a început clasa a zecea. Iar Kate radia toată, *da, normal, ştiu că sunt extraordinară.*

¾ Îmi pare rău, Han. Lucas sorbi din doza de Mountain Dew. Chiar nu crezi că puteţi fi prietene?

¾ În niciun caz!

Hanna se hotărî să nu-i spună lui Lucas cum refuzase Kate să meargă la mall cu ea. Nu-i venea să creadă cât de naivă fusese ca să cadă în capcana acelei fiinţe linguşitoare.

¾ Nu vreau să am de-a face cu ea. Şi cred că sunt alergică la parfumul ei - am strănutat de vreo cinci sute de ori de când s-a mutat la mine. Fac pariu c-o să fac urticarie.

Se trânti teatral pe spate pe canapea şi se uită cu ochi goi la calendarul de Advent cu tematică Disney din partea cealaltă a camerei. Hanna nu avusese podoabe de Crăciun în copilărie. Era evreică dar, după plecarea tatălui ei, ea şi mama ei nu mai sărbătoreau nici Hanukka. Dar mama lui

Lucas era obsedată de calendarele de Advent - aveau trei, diferite, prinse pe frigider, unul de pânză, cu jucării împăiate în fiecare din cele douăzeci şi cinci de buzunare, legat de balustrada scărilor, şi unul mic şi sclipitor atârnat de tavan în baia mică. Lucas o cuprinse cu un braţ şi începu s-o mângâie pe păr. Hanna închise ochii şi oftă, simţindu-se un pic mai bine.

Pe vremea când Hanna şi Mona erau CMBP - şi faceau împreună legea prin şcoală -, Lucas nu era tocmai genul de băiat de pe lista Hannei cu băieţi-cu-care-vreau-să-ies. Nu ieşea cu gaşca potrivită, nu juca un sport la modă, ca fotbal sau lacrosse, şi mergea mai des la cluburile extraşcolare şi la Cercetaşii Vulturi decât la chefurile sălbatice din weekenduri. La drept vorbind, în clasa a şasea, Ali lansase zvonul că e hermafrodit şi asta îl izolase în regatul ciudaţilor. Mai recent, Mona luase în zeflemea prietenia Hannei cu Lucas, ameninţând chiar că le va scădea coeficientul de popularitate.

Dar Mona şi Ali nu mai erau, iar Lucas promitea să fie cel mai bun iubit. Câţi băieţi ar fi ascultat-o plângându-se ore la rând că Mona îi trăsese ţeapă şi că noua ei situaţie familială era atât de nasoală? Câţi băieţi ar deschide uşa în seara asta, s-ar uita la blugii ei lălâi şi la hanoracul prea mare cu Philadelphia Eagles şi i-ar zice că arată trăsnet?

¾ Pot să mă ascund la tine acasă în viitorul apropiat? îl imploră ea pe Lucas. Nu ştiu dacă mai pot suporta să mă întorc acolo.

¾ Ar fi grozav, spuse el. Dar...

¾ *Chiar* ar fi grozav, îl întrerupse Hanna, ridicându-se în capul oaselor.

Am putea face diverse chestii după şcoală, să mergem la Rive Gauche în fiecare seară, să ne îmbrăcăm frumos şi să mergem neinvitaţi la cheful de la Rosewood Country Club...

Lucas îşi muşcă buza.

¾ Hanna, eu...

¾ Poate că tata m-ar lăsa chiar să rămân aici peste noapte! adăugă ea, tot mai emoţionată. Aş putea să pretind că alergia mea la parfumul lui Kate e foarte, foarte gravă. Crezi că părinţii tăi m-ar crede? Aş putea să dorm în camera de oaspeţi... dar poate te-ai furişa la mine în toiul nopţii.

Îi făcu cu ochiul.

¾ Hanna! Părul blond-deschis al lui Lucas îi căzu peste faţă când se ridică în şezut.

¾ Calmează-te. Plec. Mâine.

Hanna clipi.

¾ Pleci?

¾ Tata tocmai ne-a anunţat. E un cadou de Crăciun timpuriu - ne duce pe toţi într-o excursie de paisprezece zile în peninsula Yucatan. Mergem cu cel mai bun prieten al meu de la liceu şi cu familia lui.

¾ Ăăă... Îhî.

Neaşteptat, Hanna simţi un gust amar în gură.

¾ Paisprezece zile... adică două *săptămâni?*

¾ Îhî... Lucas îi zâmbi uşor. De-abia aştept.

¾ Dar nu s-a terminat încă şcoala, rosti Hanna, luând încă un pumn de popcorn. Era de-abia 7 decembrie - la Rosewood Day, vacanţa începea tocmai la sfârşitul lunii. De ce nu aşteaptă tatăl tău până la vacanţa de iarnă?

Lucas ridică din umeri.

¾ Au prins zboruri şi rezervare la hotel foarte ieftine. Şi fratele meu vine şi el cu avionul de la facultate pentru câteva zile. Tata a vorbit la Rosewood Day - voi da examenele între Crăciun şi Anul Nou. Şi cel puţin voi fi aici o mare parte din vacanţă. Lucas îi luă mâinile într-ale lui şi le strânse uşor. Atunci vom putea petrece împreună fiecare minuţel.

Hanna îşi retrase mâinile, simţind un nod mare în gât.

¾ Dar eu am nevoie de tine *acum.*

Lucas ridică braţele neajutorat.

¾ Îmi pare rău, dar vreau de ani de zile să merg în Yucatan. Poţi să faci nişte drumeţii grozave acolo. Plajele sunt nemaipomenite. Şi părinţii mei nu mai pot schimba biletele acum.

Până să apuce Hanna să mai spună ceva, soneria de la uşă cântă pe ritm de *Jingle Bells.*

Lucas sări şi despărţi perdelele de la fereastră. Un SUV Mercedes albastru cu reflexe de oţel oprise pe alee.

¾ E familia Rumson, cei cu care călătorim. Şi-au schimbat itinerarul. O să-ţi placă de ei. Şi fac pariu că ai multe în comun cu Brooke.

¾ Brooke? întrebă Hanna prudentă, stând pe canapea.

Domnul Beattie ieşi în salturi din bucătărie şi deschise larg uşa, lăsând să pătrundă în casă o pală de aer rece.

¾ Wade! Patricia! Prea mult a trecut!

Doamna Beattie apăru de la etaj şi-şi întâmpină musafirii cu un zâmbet larg.

¾ Suntem *atât* de emoţionaţi! chiţăi ea către cuplul care tocmai intrase în hol. Şi Lucas la fel.

Îl împinse pe băiat spre ei. Soţul, Wade, care purta o jachetă trei sferturi matlasată marca Burberry şi avea dinţi orbitor de albi, îi strânse mâna lui Lucas. Soţia, Patricia, ale carei braţe subţiri ca scobitorile de-abia se ghiceau sub scurta groasă de caşmir, îl sărută pe băiat pe obraz.

¾ Dumnezeule! *Doamne,* se auzi o voce de pe terasă.

Adulţii se despărţiră şi o adolescentă exagerat de bronzată, înspăimântător de slabă, făcând baloane de gumă, cu păr negru lung şi încâlcit, ruj roşu umed şi sâni obraznici, merse direct la Lucas şi-i puse pe umeri degetele cu unghii lungi.

¾ Lukey! strigă ea, vorbind pe nas. Arăţi - *ah!* extraordinar!

Lukey?

¾ Uau! Brooke. Lucas zâmbi stânjenit. Arăţi... altfel.

Rumsonii se apropiară de cei doi Beattie.

¾ Aţi mai crescut amândoi de când nu v-am văzut, nu-i aşa? întrebă doamna Rumson.

¾ Mai ţineţi minte în ce belele intrau? Mama lui Lucas scoase un plescăit. Mai ţineţi minte ce cluburi secrete formau?

¾ Erau nedespărţiţi. Întotdeauna am zis că ăştia doi se vor căsători într-o zi, şopti doamna Rumson, apoi părinţii năvăliră în bucătărie.

Hanna ridică brusc capul. Să se *căsătorească*?

Brooke îi trase una peste umăr lui Lucas.

¾ Când ai zis *altfel,* sper că ai vrut să spui grozav! Îşi trecu degetul peste tricoul lui Lucas, apoi coborî mâna spre betelia blugilor. Cineva s-a antrenat la sală... şi de unde ţi-ai luat hainele astea sexy?

¾ *Hm...*

Hanna se ridică şi merse pe coridor. Destul cu flirtul ăsta. *Ea* fusese cea care îl încurajase pe Lucas să-şi cumpere blugii True Religion şi tricoul suplu de la Armani Exchange pe care îl purta.

¾ Oh! Lucas aruncă o privire spre Hanna.

Brooke, ea e prietena mea, Hanna.

¾ Ce mai faci?

Brooke examină părul nespălat al Hannei, hanoracul Eagles şleampăt şi blugii Seven jerpeliţi. Pe chip îi apăru în fugă o expresie care spunea *nu-i o ameninţare.* Păşi mai aproape de Lucas.

¾ Nu-i aşa că *de-abia* aştepţi să mergi în excursie? Am auzit că petrecerile de pe plajă sunt nemaipomenite. Şi de-abia aştept să-mi împrospătez bronzul.

Hanna strânse din buze ca să nu râdă.Fata avea deja o piele atât de portocalie, încât părea să se fi născut într-o cabină de bronzat.

¾ O să fie trăsnet, spuse Lucas. Tocmai îi povesteam şi Hannei.

Drumeţii, privelişti, mâncare super...

¾ ...*plus* plaja nudiştilor, adăugă Brooke, lingându-şi buzele.

¾ Ăăă, poftim? zise Hanna pe un ton plângăreţ.

Brooke îl cuprinse pe Lucas cu braţul de umeri.

¾ Te-aşteaptă distracţia vieţii tale, Lukey - toţi fac plajă dezbrăcaţi acolo. Şi noi doi o să bem jeleu cu vodcă în fiecare seară.

Hannei îi veni pop-cornul cu brânză înapoi pe gât. Trebuia să pună capăt circului.

¾ Vreau să vorbesc cu tine.

Îl prinse pe Lucas de braţ şi-l trase în debaraua plină cu reviste vechi, cutii de jocuri video şi încă trei calendare de Advent, dintre care unul părea făcut numai din norişori de vopsea. Un zâmbet inocent apăru pe faţa lui Lucas.

¾ E totul în regulă?

Dacă totul era *în regulă*? Hanna inspiră scurt de câteva ori, ca să se calmeze.

¾ Tu ce crezi, *Lukey?*

Lucas îşi trecu mâna prin păr.

¾ Da, Brooke îmi zicea aşa când era mică - nu putea să pronunţe Lucas.

¾ Sună oribil. Rimează cu *pukey*[2].

Şi mergeau în peninsula Puke-atan, cu însăşi Prinţesa *Puke*-atán[3]. Lucas scutură din umeri.

¾ Nu-i decât un diminutiv idiot.

Hanna închise ochii şi strânse tare din pleoape.

¾ Şi chiar ai de gând să mergi în vacanţă cu... *ea?*

¾ Eşti geloasă? Din cauza *ei?* Lucas rânji ca şi când ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care-l auzise vreodată. Hanna, nu ai de ce să-ţi faci griji. Brooke mi-e ca o verişoară.

Unii se cuplează cu verişoarele lor, mai ales când le văd făcând plajă dezbrăcate, îşi zise Hanna cu amărăciune.

Aruncă un ochi spre Brooke, rămasă în camera cealaltă. Se studia în oglinda de lângă uşă, ţuguindu-şi buzele şi mânjindu-le cu mai mult luciu. Dacă Mona ar fi aici, şi-ar trage coate cu Hanna şi ar râde de unghiile ei false mizerabile.

Dacă Ali ar fi aici, ar îngheţa-o pe Brooke şi ar face-o să se simtă cea mai mare proastă din univers.

Un fior amar îi străbătu stomacul Hannei. Să aibă drept iubit un băiat popular presupunea anumite capcane şi nesiguranţe, dar ea crezuse că niciodată, *absolut* niciodată nu va fi nevoită să-şi facă griji că s-ar putea lega alte fete de un tip searbăd ca Lucas. Dar, tocmai pentru că Lucas nu era obişnuit să se dea la el toate destrăbălatele, scoţându-şi bluzele si tentându-l cu jeleu cu vodcă, nu era imunizat la asemenea situaţii. Atâţia oameni dispăruseră din viaţa Hannei în ultima vreme - tatăl ei, fostul ei prieten, Sean Ackard, Ali, Mona, mama ei. Nu voia decât să aibă pe cineva stabil în preajma ei pentru totdeauna. Iar acum până şi pe Lucas îl simţea atât de nesigur... şi nu putea face nimic pentru a-l opri să plece.

3
LUPU-ŞI SCHIMBĂ PĂRUL, DAR NĂRAVUL, BA

Hanna o ocoli pe Brooke, ieşi pe uşă şi demară cu Prius-ul ei în cea mai mare viteză de pe aleea familiei Beattie. Ultimul lucru pe care şi-I dorea era să mai audă şi alte comentarii despre dorinţa lui Brooke de a-şi întreţine bronzul, despre jeleul cu vodcă, precum şi aluzii străvezii la felul în care îl va convinge ea pe Lucas să se culce cu ea.

Celularul îi sună chiar când viră la capătul străzii lui Lucas. Numele lui apăru pe ecran. Hanna vru să nu-i răspundă, apoi oftă, răspunse şi zise *alo.*

¾ Nu ai de ce să-ţi faci griji, se repezi Lucas să spună. Îţi *promit.*

Hanna nu zise nimic, ci strânse volanul atât de tare, încât ştiu sigur că va face băşici în palme.

¾ Tata tocmai mi-a spus că hotelul la care stăm are Wi-Fi. O să vorbim pe Skype în fiecare zi şi-o să-ţi trimit tone de fotografii şi-o să-ţi spun pe Facebook cât te ador, o dată la câteva ore.

¾ Ce-ai zice s-o faci la fiecare oră? Dacă Lucas ţinea permanent legătura cu ea, nu putea să dea de cine ştie ce necaz mare, nu-i aşa? Şi promite-mi că-mi iei un cadou - ceva bun. Şi să nu *îndrăzneşti* să te uiţi la sâni pe plaja aia cu nudişti.

Peste câteva minute, când terminară de vorbit, Hanna se simţi puţin mai bine. Coti pe străzile din Rosewood, singurul zgomot din maşină fiind şuierul scos de radiator. Când trecu pe lângă cartierul comercial aglomerat, observă două faruri ivindu-se în spatele ei. O urmăriră când trecu pe lângă şcoală, pe lângă vitrinele luminate de la Otto, pe lângă restaurantul italian şi băcănia Fresh Filds. La fiecare cotitură, maşina se ţinea după ea. Hanna aruncă o privire în oglinda retrovizoare la figura întunecată de la volan, inima începând să-i

bată puternic. Era urmărită? Dar dacă Ian... fugise din închisoare?

Trase pe dreapta la intersecţie şi aşteptă. Şoferul trecu pe lângă ea fără ca măcar să încetinească, iar Hanna respiră uşurată.

Se uită la numele străzii şi-şi dădu seama unde se oprise. Pe vechea stradă a Monei - şi a lui Ali.

Câteva case din acel cartier erau deja împodobite pentru sărbători. Proprietatea Hastings avea beculeţe pâlpâitoare pe întreg perimetrul acoperişului. La ferestrele casei lui Jenna Cavanaugh ardeau solemn lumânări. Casa lui Ali, în care locuia acum o nouă familie, avea o ghirlandă strălucitoare pe uşă. Altarul pentru Ali, ridicat de prietenii ei şi de străini la scurtă vreme după ce-i fusese găsit corpul, lucea lângă bordură. Nimeni nu ştia cine se îngrijea ca lumânările acelea votive să fie mereu aprinse.

Proprietatea familiei Vanderwaal era întunecată. Hanna desluşi cu greu garajul lung, pentru cinci maşini, din colţul parcării, pe acoperişul căruia ea şi Mona se căţăraseră şi scriseseră HM + MV = CMBBBBBBPP cu litere mari, albe. „Promite-mi că nu vom fi niciodată altfel decât cele mai bune prietene”, îi ceruse Mona după ce terminaseră şi-şi spălau mâinile de vopsea la furtunul din grădină. „Îţi promit”, spusese Hanna. Şi o crezuse pe Mona din toată inima.

Acum, Hanna ar fi vrut să pună o bombă în garaj. Sau să se urce pe el şi să lase un buchet de flori în amintirea Monei. Sentimentele ei se schimbau atât de brusc de la o secundă la alta, că nu mai ştia nici ea ce uluite.

În clipa aceea, o străfulgera amintirea maşinii care gonise vuind spre Hanna în parcare, cu două luni înainte. Încercase să fugă, dar venea spre ea prea repede. Îşi aminti de groaza adâncă, pură, când îşi dăduse seama că maşina avea să dea peste ea — că *Mona a*vea s-o lovească.

„Nu te gândi la asta”, murmură Hanna pentru sine.

Conduse încet restul drumului până acasă, inspirând adânc, liniştitor. Accelerând pe aleea familiei ei, aproape că se ciocni de un şir de maşini pe care nu le recunoscu. Trebuie să fi fost vreo cincisprezece berline, SUV-uri şi crossovere parcate pe aleea circulară.

Apoi observă că sclipeşte ceva în apropierea garajului. Luminiţe de Crăciun. Şi ce era acolo, în curtea din faţă? Un Moş Crăciun fosforescent şi un om din turtă dulce gonflabil?

Păşi precaută spre casă. Dot, cu o căciuliţă bizară pe cap, lătră la picioarele ei când intră în casă. Ia stai! Alea sunt *coame de ren*? Hanna luă câinele în braţe şi se holbă la cele două coame de pluş de pe capul lui. Fiecare avea în vârf un clopoţel.

¾ Cine ţi-a făcut asta? întrebă ea în şoaptă, smulgându-i-le de pe cap.

Dot se mulţumi s-o lingă pe faţă.

Hanna cercetă cu privirea camera de zi şi rămase cu gura căscată. Frunze de ilice se încolăceau în jurul balustradei. O Crăciuniţă mecanică o salută cu mâna de pe consola pe care stătuseră odată vasele simple, din ceramică, ale mamei sale. Un pom înalt, împovărat de beteală, se afla într-un colţ, iar căminul, pe care Hanna nu-şi amintea să-i fi folosit vreodată familia, ardea vesel. Combina cânta la maximum „Rudolf, renul cu nas roşu” şi în toată casa mirosea a şuncă glazurată cu miere.

¾ Alo? strigă Hanna.

Din bucătărie se auziră râsete, mai întâi chicotitul ca un gâlgâit al lui Isabel, apoi hohotul răsunător al tatălui ei. Hanna merse după colţ. Bucătăria era plină de oameni care ţineau pahare cu şampanie şi farfurii cu mini-tarte şi triunghiuri de brânză Brie. Mulţi purtau căciuli de Moş Crăciun, inclusiv tatăl Hannei. Isabel stătea într-un

colţ, îmbrăcată într-o rochie roşie, cu blană albă la manşete şi pe poale, iar Kate purta o rochie mulată, din jerseu roşu, şi pantofi Kate Spade alb cu negru, cu tocuri înalte. De candelabru atârna vâsc, pe tejghea stătea o carafă cu cidru fiert, iar pe insulă erau o mulţime de platouri cu cele mai gustoase prăjituri de Crăciun şi aperitive.

Isabel o văzu pe Hanna şi veni la ea ca plutind.

¾ Hanna! *Feliz Navidad! 0 Tannenbaum!*

Crăciun fericit!

Hanna pufni.

¾ Ăăă, eu sunt evreică. Şi tata e evreu.

Isabel clipi prosteşte, ca şi cum nu putea pricepe că nu existau oameni, nemaipomenind de logodnicul ei, care să sărbătorească *altceva* decât Crăciunul.

Domnul Marin apăru lângă Isabel.

¾ Ce faci, scumpo? o întrebă pe Hanna,ciufulindu-i părul.

Ea se holbă la el, şocată.

¾ De când sărbătoreşti tu *Crăciunul?* Rosti cuvântul ca şi cum ar fi spus *aniversarea satanei.*

Domnul Marin îşi împleti mâinile la piept, luând o poziţie prudentă.

¾ Îl sărbătoresc cu Isabel şi Kate de câţiva ani. I-am zis lui Kate să-ţi spună.

¾ Nu mi-a spus, replică Hanna, categoric.

¾ Sărbătorim în fiecare an Cele Douăsprezece Zile ale Crăciunului.

Întotdeauna le încheiem cu o petrecere. Isabel sorbi din şampanie. E o tradiţie minunată. Anul ăsta am început mai devreme, cu seara asta – o petrecere combinată, de casă nouă, plus cea de dinainte de Crăciun. Şi am vrea să faci şi tu parte din tradiţie, bineînţeles, adăugă domnul Marin.

Hanna se holbă la toate ornamentele verzi şi roşii. Familia ei nu fusese niciodată *atât* de religioasă, dar aprindeau cu toţii câte o lumânare în candelabrul cu nouă braţe, în licoare seară de Hanukka. De Crăciun, comandau acasă mâncare

chinezească, se uitau la o mulţime de filme şi făceau drumeţii lungi cu bicicleta, dacă le permitea vremea. Acele tradiţii îi plăceau ei.

Se auzi soneria, aşa că Isabel şi domnul Martin se duseră să deschidă. Hanna merse agale spre masa cu băuturi, întrebându-se cât de mare ar fi beleaua în care s-ar vârî dacă şi-ar turna un pahar mare de whisky. Apoi, o siluetă familiară, în rochie de jerseu roşu, apăru în faţa ei.

Asta-i o ţinută interesantă pentru petrecere. Kate studie hanoracul prea mare al Hannei. Petrecerea asta înseamnă foarte mult pentru Tom, să ştii. Foarte mulţi dintre colegii lui de la serviciu sunt aici. Ai fi putut să depui şi tu mai mult efort.

Hannei îi veni s-o pocnească în cap cu batonul de salam picant de pe masa cu mâncare.

¾ N-am *ştiut* că va fi o petrecere.

¾ N-ai ştiut? Kate ridică o sprânceană pensată perfect. Eu ştiu de o săptămână. Cred c-am uitatsă-ţi zic şi ţie.

Se întoarse şi plecă în grabă. Hanna înşfacă o prăjitură mică şi-o înfulecă fără s-o savureze, holbându-se la tatăl ei, aflat în partea cealaltă a camerei. Pălăvrăgea cu un bărbat cărunt, într-un costum negru, şi cu o femeie suplă, cu nişte cercei cu diamante imenşi. Când Kate se apropie de ei, domnul Marin îi puse mâna pe umăr şi făcu prezentările, foarte mândru. Nu se întoarse ca să-i facă semn Hannei să vină şi s-o prezinte şi pe ea.

Nu era decât o grăsană nedorită, îmbrăcată într-un hanorac Eagles. O fată care nu era invitată la petrecerile din propria casă. Se simţea ca Doamna din *Doamna şi vagabondul,* unul din filmele ei preferate în copilărie. Când în familia Darling s-a născut un copil, au dat-o pe Lady la o parte. Numai că Hanna nu avea un prieten vagabond murdar cu care să fugă şi cu care să împartă spaghete, pentru că aşa-zisul ei prieten avea să fie la distanţă de sute de kilometri de ea, bucurându-se de soare pe o plajă de nudişti, împreună cu o destrăbălată.

Se trânti pe un scaun din colţul îndepărtat, lângă Edith, o vecină în vârstă care purta nişte ochelari imenşi şi arăta întotdeauna de puică şi-ar fi înghiţit proteza.

¾ Cine e? întrebă Edith, aplecându-şi urechea spre scaunul Hannei.

Mirosea discret a violete.

¾ Sunt Hanna Marin, îi răspunse Hanna pe un ton ridicat. Mă mai ţineţi minte?

¾ A, Hanna, sigur că da. Edith pipăi în jur şi-o bătu uşor pe mână. Mă bucur că te văd, dragă. Împinse spre ea un platou de hârtie cu fursecuri de ciocolată în ambalaj de plastic. Serveşte-te cu fursecuri. Le-am făcut chiar eu. Am vrut să le pun pe masa cu mâncare, dar femeia aia care locuieşte mai nou aici nu a acceptat.

Strâmbă din nas ca şi când ar fi simţit un miros rânced.

¾ Mulţumesc, bolborosi Hanna. Ar fi vrut s-o sărute pe Edith pentru că nu-i plăcea de Isabel. Puse un fursec pe limbă, savurând gustul de zahăr, unt şi ciocolată, gata să leşine de bun ce era. Sunt delicioase!

¾ Mă bucur că-ţi plac. Edith mai împinse un fursec spre ea. Mai ia unul. Eşti prea slabă.

Edith îi spusese că e prea slabă şi când fusese o ratată grăsană şi urâtă, dar tot îi cădea bine s-o audă. Zahărul o liniştea. Al treilea fursec ar fi putut chiar s-o aducă într-o stare euforică. *N-ar trebui,* auzi o voce în mintea ei. *Ai mâncat mult pop-corn la Lucas. Eşti îmbrăcată în blugii de grăsană şi până şi ei îţi vin cam strâmţi.*

Dar fursecurile miroseau atât de *bine!* Hanna ridică ochii şi-o văzu pe Kate radiind în faţa altui coleg de serviciu de-al tatălui ei; ceva se rupse în ea atunci. *Nu,* ar fi vrut ea, dar mâinile ei, având parcă voinţă proprie, împachetară şase fursecuri într-un şerveţel. Şi picioarele aveau voinţa lor, ridicând-o de pe scaun şi croindu-şi drum printre petrecăreţi. Hanna ajunse numai până la scările

goale când desfăcu şerveţelul şi-şi vârî fursecurile în gură unul câte unul. Mesteca şi înghiţea cu disperare. Îi cădeau firimituri pe piept şi era mânjită toată de ciocolată, şi pe degete, şi la gură. Avea impresia că era cineva înăuntrul ei care-i spunea că nu se poate opri până nu le termină pe toate - abia atunci se va simţi sătulă.

Exact asta se întâmplase când le cunoscuse pe Kate şi Isabel, în Annapolis: fusese atât de agitată şi de stângace, că singurul lucru care o liniştea era să înghită cantităţi uriaşe de mâncare. Kate şi Ali, pe care Hanna le adusese cu ea, o priviseră cu gura căscată, ca şi când n-ar fi fost om. Şi când Hanna se îndoise de spate din cauza durerii de stomac, domnul Marin o luase în râs: *a mâncat prea mult porcuşorul?*

Fusese prima oară când Hanna se forţase să vomeze - dar nu şi ultima. De-a lungul anilor, se străduise din greu să se oprească, însă lupu-şi schimbă părul, dar năravul, ba.

Un chicotit strident răsună din hol şi Hanna îngheţă. Semăna cu vocea lui *Ali.*

Când se uită afară, pe fereastra din faţă, ar fi putut jura că observase pe cineva mişcându-se prin tufişuri.

Hanna îşi miji ochii să vadă mai bine în întuneric, apoi simţi că o priveşte cineva şi se întoarse. Tatăl ei şi Kate se holbau la ea din bucătărie.

Privirea lor fugea de la gura mânjită de ciocolată a Hannei la firimiturile de pe piept şi la fursecurile din mâna ei. Kate rânji dispreţuitor. Domnul Marin se încruntă. În cele din urmă, ridică mâna prefăcându-se că se şterge la gură. Hanna curăţă bucata de ciocolată care i se lipise de obraz. Kate întoarse capul şi-şi acoperi gura, înăbuşindu-şi un chicotit.

Hanna lăsă să-i cadă pe podea fursecurile pe care le avea în mână. Roşie ca racul, o luă la fugă pe scări, intră în dormitorul ei şi trânti uşa după ea,

după ce ridică degetul mijlociu spre ţipetele ascuţite scoase de petrecăreţi şi spre colinda cântată de Bing Crosby. Se săturase de petreceri de Crăciun pentru toată viaţa.

4
NU VEI MAI LUCRA NICIODATĂ ÎN ACEST MALL

Marţi, după şcoală, Hanna împinse uşile duble de sticlă pe care scria BINE AŢI VENIT LA MAREA DESCHIDERE A MALL-ULUI DEVON CREST! Intră în încăperea largă şi inspiră adânc. Mirosea a covrigei Auntie Anne, a cafea Starbucks şi a parfumuri amestecate. O fântână mare gâlgâia şi fete frumos îmbrăcate ţopăiau cărând plase de cumpărături de la Tiffany & Co., Tory Burch şi Cole Haan. Semăna cu mall-ul King James, locul unde mergea Hanna de obicei, dar era suficient de diferit ca să nu-i aducă aminte nici măcar o dată de numeroasele ocazii în care mersese la cumpărături cu Mona.

Simplul fapt că era înconjurată de magazine o făcea pe Hanna să se simtă mai bine. Ar fi vizitat mall-ul mai devreme, dar nu avusese timp. Ieri, ca parte a extravaganţei numite Cele Douăsprezece Zile de Crăciun, venise aici cu tatăl ei, Isabel şi Kate, la un concert de Haendel, *Mesia,* în Villanova - *groaznic de plictisitor.* Cu o zi înainte, fuseseră la o degustare de lapte de pasăre cu alcool, la Williams-Sonoma, şi, spre nefericirea Hannei, ea şi Kate avuseseră voie să bea numai lapte de pasăre fără alcool, care avea gust de înlocuitor de lapte pentru cafea rânced. În seara asta, plănuiseră să meargă la un magazin din Philly, să vadă un spectacol jalnic de lumini, dar magazinul se închisese din cauza unei infestări cu ploşniţe. *Mare* pierdere!

Acum, Hanna trecea pe lângă o zonă de odihnă cu bănci şi o cafenea mică, unde se vindeau 208 feluri de ceai, şi o brutărie cu produse fără gluten. Îşi scoase celularul ca să verifice încă o dată dacă o sunase Lucas sau îi trimisese vreun mesaj, dar nu

avea niciun mesaj electronic, vocal sau pe Twitter. Plecase de două zile şi deja uitase de promisiunea de a o căuta zilnic.

Nu-i nimic. Putea să aibă încredere în Lucas. Nu-i aşa? Hanna îşi aruncă bărbia în sus, încercând să rămână calmă, şi se opri să se uite la ghidul mall-ului. Avea un Otter, buticul ei preferat. Îşi va alunga frustrarea cumpărându-şi cea mai tare ţinută din viaţa ei.

¾ Hei, gagico!

Hanna întoarse capul să vadă ce coleg de şcoală o strigase, dar nu văzu pe nimeni. În schimb, văzu un sat numit Ţara lui Moş Crăciun, încărcat cu bastoane de ciocolată gonflabile, o casă de turtă dulce şi o ceată de spiriduşi cu înfăţişare plictisită, întruchipaţi de băieţi de liceu, purtând pantofi cu vârf ascuţit şi pălării ţuguiate. Moş Crăciun stătea pe un tron aurit, cu fesul căzut pe-o parte.

¾ Mişto zâmbet, frumoaso, rosti vocea din nou, iar Hanna îşi dădu seama că era *Moş Crăciun.* Îi făcu semn să vină la el cu mănuşa lui albă. Nu vrei să stai la mine în poală?

¾ *Pfui!* murmură Hanna şi o şterse cu paşi repezi.

Îl auzi făcând *ho-ho-ho,* până sus, la lift.

Magazinul firmei Otter scânteia mai jos pe coridor ca un semnal luminos al modei, liniştitor. Hanna intră, mişcând din cap în ritmul mixajului muzical ambiental. Ridică o eşarfă de mătase şi şi-o lipi de obraz. Apoi inhală mirosul scump al genţilor Kooba, din piele de culoarea untului, şi-şi plimbă degetele pe blugii mulaţi şi rochiile de şifon cu talie marcată Marc Jacobs. Pulsul i se linişti. Simţea realmente cum îi dispare stresul.

¾ Pot să te-ajut? ciripi un glas.

¾ O vânzătoare blonduţă minionă, îmbrăcată într-o fustă cu talie înaltă şi acelaşi model de bluză de mătase cu buline la care Hanna se uitase cu jind pe suport, apăru lângă ea. Cauţi ceva anume?

¾ Îmi trebuie sigur nişte blugi. Hanna mângâie o pereche de blugi mulaţi J Brand de pe masă. Şi poate rochia asta. Şi ăsta.

Arătă spre un pulover de caşmir marca Alice + Olivia.

¾ O, e *superb,* exclamă vânzătoarea. Ai gusturi fine. Vrei să-ţi aleg câte ceva şi să-ţi pregătesc cabina de probă cât te mai uiţi tu la marfa?

¾ Sigur, spuse Hanna.

¾ Perfect. Vânzătoarea o cercetă de sus până jos, apoi mişcă din cap.

Lasă totul în seama mea. Apropo, eu sunt Lauren.

¾ Hanna.

Zâmbi. Părea începutul unei prietenii frumoase. Poate că Lauren îi va pune deoparte noutăţile ca să le probeze ea, înainte să-şi pună labele pe ele alte fete, aşa cum făcea Sasha, de la magazinul Otter din King James.

Dădu o tură prin magazin, alegând alte pulovere şi rochii. Lauren strânse câteva produse care credea că i-ar plăcea, inclusiv un teanc de blugi, şi le duse repede în spate.

Când Hanna era pregătită să le probeze, observă că Lauren îi arătase spre cea mai mare cabină din colţ. Alte trei erau ocupate, dar erau mult mai mici, ca şi cum celelalte fete n-ar fi fost nici pe departe la fel de importante ca ea.

Hanna trase perdeaua, îşi netezi părul şi admiră hainele superbe atârnate de umeraşe. Venise timpul să dea iama în cartea de credit. Dar, dintr-odată, privirea îi căzu pe eticheta uneia dintre perechile de blugi mulaţi aleşi de Lauren pentru ea şi aşezaţi pe scaunul cu tapiţerie imprimată cu linii şerpuite.

Mărimea *şase.*

Se încruntă şi studie următoarea etichetă din grămadă. Iar şase. Se uită la etichetele rochiilor. *Tot* şase. Nu era nimic rău să ai mărimea şase - pentru majoritatea fetelor -, dar ea nu mai purtase

mărimea asta dinainte de transformarea completă cu Mona, în clasa a opta.

¾ Ăăă... Lauren?

Hanna scoase capul din cabina de probă. Lauren apăru în capătul coridorului şi Hanna îi oferi un zâmbet pe post de scuză.

¾ Cred că e o greşeală. Eu port mărimea doi.

O expresie de stânjeneală trecu peste chipul lui Lauren.

¾ Cred că ar trebui totuşi să încerci şasele.Blugii J Brand sunt cam mici în general.

Hanna se ofuscă.

¾ Am deja trei perechi de J Brand acasă. Ştiu exact cum sunt mărimile la ei.

¾ Bine, spuse Lauren, după o clipă, scuturând din umeri. Mă duc să văd dacă avem doi şi patru pe stoc.

Perdeaua reveni la locul ei. În timp ce Lauren se îndepărtă cu paşi uşori pe coridor, Hanna ar fi jurat că auzise un chicotit slab. Lauren *râdea* de ea? Din cabinele celelalte nu se mai auzea nimic, ca şi când fetele de-acolo ar fi tras cu urechea - şi-ar fi judecat-o.

Lauren se întoarse peste câteva secunde cu noile perechi de blugi. Hanna i le smulse din mână şi smuci la loc perdeaua. Cum îndrăzneşte vânzătoarea asta idioată să râdă de ea pe la spate? Şi cum o măsurase din cap până-n picioare, *bănuind* că avea mărimea şase! Oare vânzătoarele nu trebuiau să ştie exact ce mărime poartă clienta? Nu făceau niciun fel de pregătire? Hanna nu fusese niciodată tratată cu atâta lipsă de consideraţie la ce*lălalt* magazin Otter. Imediat ce pleca de nici, avea să dea telefon la birourile firmei Otter, să facă o plângere.

Materialul blugilor mărimea doi îi dădea o senzaţie plăcută în jurul gleznelor. Hanna îi linse peste gambe, dar, când vru să-i ridice peste coapse, bumbacul nu se întinse. Hanna se studie în oglindă. Sigur era defectă perechea asta.

Dădu jos blugii mărimea doi şi încercă mărimea următoare. Pe aceştia îi putea trece peste fund, dar în niciun caz nu-i putea închide. Ce naiba se întâmpla?

Ca ultimă soluţie, încercă mărimea şase, cea aleasă de Lauren. Închise nasturele şi se studie în oglindă. Avea picioare dolofane. Peste talie îi ieşea un colăcel de grăsime. Cusăturile păreau întinse, gata să pocnească în orice clipă. Inima începu să-i bată nebuneşte. Era posibil să fie toţi blugii cu defect?

Sau se îngrăşase ea?

Se gândi la fursecurile pe care le mâncase la petrecerea de Crăciun. Şi la gustările rămase, cu care se delectase aseară, în camera ei, în faţa televizorului, ascunzându-se de tatăl ei, de Isabel şi de Kate. Şi la bucăţile de ciocolată de casă pe care le luase din cutia deschisă pe insula din bucătărie, când trecuse pe-acolo.

I se făcea pielea de găină. Se simţea la un pas de a ajunge din nou aceeaşi ratată grăsană, urâtă şi tâmpită care fusese înainte de a se împrieteni cu Ali, în clasa a şasea. Aruncă iar o privire scurtă în oglindă şi, o fracţiune de secundă, văzu fata cu păr castaniu şi coşuri pe frunte. Era vechea Hanna, fata care jurase să nu mai fie niciodată, în viaţa ei.

¾ Nu, şopti ea scâncit, acoperindu-şi ochii cu mâinile şi trântindu-se pe scaun.

¾ Hanna? Tocurile înalte ale lui Lauren apărură pe sub perdea. E totul în regulă?

Hanna scoase un *da* chinuit, dar nimic, absolut nimic nu era în regulă. Dintr-odată, avu impresia că viaţa îi scapă complet de sub control.

Şi trebuia să acţioneze - repede.

5
COBORÂND
DE PE MUNTELE OLIMP

A doua zi dimineaţă, Hanna se afla pe bicicleta medicală de la Body Tonic, sala de gimnastică scumpă la care mergea de la sfârşitul clasei a opta. Fiecare aparat avea televizor încorporat, cu milioane de canale prin cablu; un bar cu sucuri şi o saună erau lângă recepţie, iar la vestiare, o baie de aburi cu eucalipt, căzi de baie cu vârtejuri şi produse Kiehl la toate duşurile. În jurul ei, bărbaţi şi femei în formă fizică bună şi ocazionalul student la una dintre şcolile particulare de elită din zonă alergau pe benzi, pedalau pe biciclete cu scaun înclinat spre spate sau făceau genuflexiuni uşor indecente pe mingi medicinale. În sala de antrenament din spate se ţinea o oră de yoga şi chiar în clipa aceea cursanţii încercau poziţia semilunii, întruchipând cu trupurile lor litera T şi agitându-şi picioarele.

Hannei îi curgea transpiraţia în ochi, o ardeau braţele şi picioarele şi tocmai văzuse la televizor ştirea supărătoare că Ian Thomas îşi proclama nevinovăţia din spatele gratiilor. Dar nu se putea opri din exerciţiu acum. În niciun caz nu avea să rămână la mărimea şase. Nu va mai permite niciunei vânzătoare să râdă pe furiş de ea.

Îi vibră celularul şi se întinse după el nerăbdătoare, verificând încă o dată dacă Lucas sunase, îi trimisese un mesaj, îi lăsase ceva pe Facebook, orice, dar nu era decât Aria, care voia să-i ceară cu împrumut notiţele de la engleză.

Hanna simţi o gheară în piept. O făcea să se simtă incredibil de jalnic, dar îi era *dor* de Lucas - iar lui se părea că nu-i era deloc dor de ea. Aruncă telefonul înapoi în recipientul de plastic al aparatului, destinat sticlelor de apă, şi mută nivelul de rezistenţă la o treaptă superioară. Nu-i nimic. O

să slăbească zece kilograme, o să arate din nou excelent şi-o să-şi exprime toată afecţiunea pentru Lucas când acesta se va întoarce.

Dar dacă lui Lucas nici nu-i va mai păsa de ea când se va întoarce acasă? se întrebă ea. Dacă se hotăra s-o lase pentru Prinţesa Puke-a-tan?

¾ Eşti foarte hotărâtă, nu-i aşa?

Tresări, privi în jos şi văzu un tip musculos, într-un tricou Body Tonic strâmt, pantaloni cu plasă, până la genunchi, şi tenişi New Balance gri, stând lângă aparatul ei. Avea cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată, păr negru tuns scurt şi piele aurie superbă, iar muşchii îi ieşeau în evidenţă fără să pară prea forţaţi. Hanna îl recunoscu imediat - când ea şi Mona veneau la Body Tonic împreună, îl porecliseră *Apollo,* din motive evidente. Se plimba ţanţoş prin sală, zâmbind larg fetelor, uneori ridicând o greutate sau făcând abdomene şi instruind toată clientela feminină ultra-bogată din Main Line. Dar factorul hotărâtor fusese când îl surprinseseră stând în maşină, în parcare, bâţâindu-se pe melodia *Stainvay to Heaven*[4] şi pretinzând că volanul era o tobă. Apollo era un prostănac reformat, la fel ca Hanna şi Mona.

Hanna se uită în spatele ei ca să vadă dacă Apollo vorbeşte cu altcineva, dar ea era singura persoană pe rândul cu biciclete medicale.

¾ Ăăă... poftim? întrebă ea, încercând să pară degajată.

Ar fi vrut să-şi fi adus un prosop ca să se şteargă pe faţă.

Apollo zâmbi larg şi arătă spre ecranul LCD al aparatului Hannei.

¾ Exersezi de optzeci de minute. E mult.

¾ O! Hanna continuă să pedaleze. Încerc să-mi revin la o formă mai bună. Am fost la prea multe petreceri.

Râse ruşinată de ea însăşi, apoi se blestemă că atrăsese atenţia asupra fundului ei umflat de prăjiturile de Crăciun.

¾ Sărbătorile pot fi destul de grele. Apollo se aplecă pe bicicleta de lângă ea. Conduc un curs separat de fitness care începe astăzi şi e dedicat perioadei sărbătorilor. Se concentrează pe exerciţiu fizic, nutriţie şi stare de sănătate mintală bună.

¾ Sună formidabil, spuse Hanna.

Kirsten Cullen, o fată pe care o ştia de laRosewood Day, plecase la un program de fitness în St. Barts în vara dintre clasa a noua şi a zecea şi se întorsese fără şase kilograme şi cu cea mai întinsă piele din lume.

¾ Şi unde vă retrageţi?

¾ A, nicăieri. Apollo îi oferi un zâmbet stânjenit, dar strălucitor. Îl ţinem aici, la sală. Dar te vei simţi *transportată* - şi incredibil de bine la sfârşit. Ai fi interesată să te înscrii?

Hanna îşi studie reflexia transpirată din oglinda din faţa ei.

¾ Nu ştiu.

Nu prea era amatoare de ore în grup. Apollo afişă din nou acelaşi zâmbet strălucitor.

¾ Eşti sigură? Cred că ai descoperi că e pur şi simplu uimitor. Te cheamă Hanna, nu?

Hannei îi căzu falca.

¾ De unde ştii?

¾ Te-am mai văzut pe-aici. De data asta, rând zâmbi, afişă şi două gropiţe adorabile. Mi-ar plăcea să vii la cursul meu.

Simţi furnicături în corp. Flirta cu ea? Preţ de o clipă, simţi nevoia arzătoare să coboare de pe bicicletă, s-o sune pe Mona şi să-i spună că Apollo de la Body Tonic o implora de-a dreptul să meargă la programul lui de fitness, apoi se trezi la realitate. Încă o dată. De câte ori îşi amintea că Mona fusese A. şi că acum era moartă, avea senzaţia că fusese lovită în piept de o minge medicinală.

¾ Kilogramele se vor topi de pe tine, promise Apollo. Vei fi în cea mai bună formă din viaţa ta. Te rog, spune-mi că accepţi.

Dacă aşa punea problema, cum putea să-l refuze? Şi nici ochii lui albaştri scânteietori n-o lăsau indiferentă.

¾ Bine, mi-ai forţat mâna, spuse ea, oprind bicicleta. Contează pe mine!

¾ Excelent, râse Apollo din nou.

Numai faptul că stătea lângă el îi şi trimitea furnicături în corp. Şi el o *remarcase. Ştia cum o cheamă.* Îi pieri orice gând la Lucas şi Puke-a-tan Brooke. Dacă Lucas flirta, atunci şi ea avea dreptul s-o facă.

¾ Eu sunt Vince, adăugă el. Cursul începe astăzi, la cinci, şi ne vom întâlni dimineaţa şi seara, până la sfârşitul anului. Sunt încântat că o să vii şi tu, Hanna.

¾ Şi eu sunt încântată, spuse ea, privind adânc în ochii lui Apollo... ai lui *Vince.*

Spunea adevărul, adevărul curat.

6
RATAŢII RATAŢILOR

În aceeaşi zi, la sfârşitul orelor, Hanna stătea pe trepte în faţă la Body Tonic şi-şi ţinea celularul între umăr şi ureche.

¾ Îmi pare rău, tată. Jur că ţi-am zis că am planuri diseară.

¾ Dar o să pierzi Satul lui Moş Crăciun de la Longwood Gardens.

Domnul Marin părea foarte dezamăgit. O să fie nemaipomenit.

Hanna îşi înăbuşi senzaţia de scârbă. În clasa a şaptea, ea, Ali şi alte câteva fete merseseră la Longwood Gardens, care asta şi era: o grădină mare şi plictisitoare. Era prea cald, înghesuială şi de-a dreptul jalnică pe dinăuntru, aşa că stătuseră mai tot timpul în parcare, bârfind despre băieţii de la Rosewood Day cu care ar fi vrut cel mai mult să se sărute şi despre celebrităţile pe care le-ar invita la petrecerile imaginare de ziua lor.

¾ Îmi pare sincer rău, repetă Hanna. Dar mi-am făcut planurile astea înainte de a afla despre chestia cu Cele Douăsprezece Zile de Crăciun.

Domnul Marin oftă.

¾ Nu faci asta pentru că nu-ţi place de Isabel şi Kate, nu-i aşa? Kate zice că vrea să te cunoască, dar că tu te ţii la distanţă. Mi-a mai spus şi că n-ai mai vrut să mergi cu ea la mall în ziua când ne-am mutat.

Hanna deschise gura, apoi o închise la loc. Kate avea tupeu, nu glumă.

¾ Nu are nici o legătură cu ele, minţi ea.

Când termină de vorbit, lăsă telefonul înpoală, dorindu-şi să mai sune o dată şi să audă vocea lui Lucas. Dar nu sună. Se holbă la maşinile care vâjâiau înainte şi înapoi pe drumul de ţară îndepărtat. Ningea uşor, făcând trotuarul să scânteieze. Hanna auzi un târşâit de picioare în

stânga ei şi se îndreptă de spate. Avu senzaţia că o pândeşte cineva de după colţ.

Scutură din umeri ca să scape de această senzaţie - nu o mai pândea nimeni! - şi sări în picioare. Intră în sală, simţind noduri de emoţie în stomac. Poate că la început se împotrivise ideii de fitness în grup, dar acum de-abia aştepta. Vor fi numai fete drăguţe din Main Line - poate-şi va face chiar o prietenă sau două. Iar Vince spusese că programul includea fitness, nutriţionism şi sănătate; poate asta însemna masaje regulate la sfârşitul fiecărei sesiuni, făcute de Vince, bineînţeles. Strict pe bază profesională, ca să nu fie Lucas prea gelos.

Pe uşa uneia dintre sălile de gimnastică obişnuite cineva lipise un anunţ tipărit: CURS DE FITNESS PENTRU SĂRBĂTORI. Hanna se aşteptase ca locul să fie un refugiu secret din clădirea Body Tonic - ceva de genul „numai pentru VIP” -, dar nu era nimic. Trase aer adânc în piept şi împinse uşa, zâmbind larg şi aşteptându-se ca participanţii cei frumoşi să se învârtă în jurul ei si s-o întâmpine cu braţele deschise, ca la o sesiune de terapie în grup, dar mult mai fermecătoare.

Însă luminile, care erau foarte puternice, aproape fluorescente, dezvăluiau o scenă cu lotul diferită. Zece persoane stăteau pe podea lângă diverse rogojini, mingi, aparate care se balansau şi blocuri de yoga în faţa lor. Se întoarseră toate şi o priviră lung, dar nu-şi deschiseră braţele ca s-o întâmpine cu o îmbrăţişare de grup. Nu că Hanna ar fi vrut să-i atingă. Arătau cu totul altfel decât fanii înnebuniţi după fitness.

Văzu o femeie cu bărbie triplă. Un bărbat cu burta căzută bine peste curea. Mame şleampete din suburbii. Taţi suburbani bondoci. Adolescente de genul celor care se înscriu în cluburi de teatru sau formaţii şi-şi petrec pauza de prânz în sala de artă, fără să dea doi bani pe felul în care arată corpul lor. O fată avea cei mai mari sâni pe care-i văzuse

vreodată. Era de vârsta Hannei şi purta haine mulate, avea şolduri late şi fund mare, ca fetele sexy din fotografiile anilor cincizeci. Avea un stil oarecum punk, înaltă, păr negru lucios, prea mult fard pe pleoape, ochi aproape migdalaţi, un strat gros de ruj pe buzele de păpuşă-bebeluş şi un tatuaj în formă de pumnal pe umăr. Sigur că Hanna nu suporta stilul, dar ei i se potrivea. Nu că Hanna ar fi recunoscut asta cu glas tare.

Halal sală de fitness mai era şi asta! Semăna mai degrabă cu versiunea ieftină de închiriat a filmului *Ratatul rataţilor.* Hanna nu-i văzuse *niciodată* pe niciunul din ei pe podea la Body Tonic - era ca şi cum sala îi ţinuse ascunşi pe oamenii ăştia, ca să nu-i sperie pe clienţii regulaţi. Şi fiecare persoană care venea purta un tricou roşu prea mare, pe faţa căruia scria PUNE-ŢI FUNDUL LA TREABĂ! cu litere albe, iar pe spate, TABĂRA DE INSTRUCŢIE MILITARĂ - FITNESS PENTRU SĂRBĂTORI!

¾ Hanna! Vince apăru din spatele unei combine dintr-un colţ şi-i zâmbi cu toată gura.

Purta şi el un tricou cu PUNE-ŢI FUNDUL LA TREABĂ!, chiar dacă nu aşa de larg. Mă bucur că ai reuşit să vii! Poftim, ia un tricou!

Îi aruncă unul, dar ea nu făcu niciun efort să-l prindă, ci-1 lăsă să i se lovească de piept şi să cadă pe jos. În spatele ei, auzi un chicotit subţire şi ascuţit şi îngheţă. O siluetă se furişă pe după colţ, cu părul blond, drept şi lung. O *văzuse* cineva pe Hanna? O bănuia cineva că participa şi ea la... *aşa ceva*?

¾ Haideţi să începem prin a ne prezenta şi a spune de ce suntem aici, propuse Vince.

Arătă spre fata care aducea cu fetele sexy din anii cincizeci.

Ea îşi scutură sânii spre el şi toarse:

¾ Sunt Dinah Morrissey. Nu mă interesează să slăbesc, dar vreau să fiu mai sănătoasă.

Îşi flutură genele spre Vince, care îi oferi un zâmbet larg.

¾ Bucuroşi de cunoştinţă, Dinah. Hanna, ce-ar fi să continui tu?

Hanna avea buzele pecetluite. Se uită din nou la creaturile diforme şi masive de pe podea, scoase un ţipăt scurt şi se răsuci. Fugi cât de repede putu spre sala principală, acolo unde toţi erau drăguţi, slabi şi normali.

¾ Hanna, o strigă Vince, când ea şerpui printre aparatele cu greutăţi şi benzile de alergat.

Îi tăie calea în holul dintre sala de yoga şi bistroul cu gustări macrobiotice. Ce s-a întâmplat?

Hanna ridică din umeri stânjenită, observând că Vince fugise după ea cu tricoul cuPUNE-ŢI FUNDUL LA TREABĂ!, pe care ea îl refuzase.

¾ Cursul ăla nu cred că e pentru mine.

¾ Programul de fitness? De ce?

Era *drogat*? În primul rând, era o *tabără de instrucţie militară,* nu un program de fitness. În al doilea rând, cum putea crede Vince că locul Hannei era la un asemenea curs? O observase astăzi pe bicicletă şi-o categorisise drept o persoană diformă, comună? Una de care râd vânzătoarele, pe care o resping taţii şi o dispreţuiesc cele mai bune prietene?

¾ Pentru că e plin de oameni graşi! izbucni ea, într-un târziu.

Vince făcu câţiva paşi înapoi, formând un O discret cu buzele.

¾ Glumeşti, nu-i aşa?

O variantă tehno a unei piese cântate de Rihanna bubuia în fundal.

Văzând că Hanna nu răspunde, Vince clătină din cap.

¾ Ceilalţi membri nu sunt graşi. Bine, poate că unii dintre ei au puţin peste greutatea sănătoasă, dar nu crezi că-i grozav că vor să-şi revină? Simt că îi pot ajuta cu adevărat.

Eşti un fel de *Maica Tereza cu muşchi,* ar fi vrut Hanna să-i replice.

¾ Cred că o să renunţ.

¾ Renunţi la un curs de fitness care-o să te dea pe spate? De ce, pentru că restul nu arată ca şi când tocmai ar fi ieşit din paginile revistei *Vogue*?

Vince vorbea îngrozitor de tare. Hanna aruncă priviri prudente în jur. Fata de la recepţie, slabă ca o scobitoare, scana cârdurile a doi membri, aparatul scoţând două bipuri vesele. Un tip de liceu sări pe banda de alergat, cu pletele-i blonde săltând. Dacă ascultase cineva, cineva de la Rosewood Day? Dacă prindea cineva de veste, avea să fie cea mai mare ratată din şcoală - în mai multe privinţe.

Vince îi aruncă Hannei o privire cu tâlc.

¾ Cred că înţeleg ce se întâmplă. Nu ai forţă în tine. Nu se numeşte *tabără de instrucţie militară* pentru că ar fi uşoară. Mintea ta nu e destul de puternică să suporte un program atât de riguros?

Hanna pufni indignată.

¾ Nu are nici o legătură cu puterea minţii mele.Ei bine, las-o baltă.

Vince flutură din mână. Ar fi trebuit să văd semnele. Nu oricine e făcut pentru acest curs - trebuie să-ţi *doreşti* cu adevărat starea de sănătate, să fii cu adevărat pregătit pentru ea. Nu-ţi face probleme din cauza asta, Hanna. Am crezut că eşti destul de rezistentă... dar nu-i nimic.

¾ Sunt foarte rezistentă, rosti Hanna atât de tare, încât o fată de vreo douăzeci şi cinci de ani, care purta un trening Hollis şi stătea lângă rogojini, ridică ochii alarmată. Sunt sigură că sunt mai rezistentă decât toţi... *oamenii* ăia de-acolo.

Vince ridică bărbia.

¾ Foarte bine. Dovedeşte-mi-o! Arată-mi că eşti serioasă!

Vorbi cu glas aspru şi ferm, dar ochii îi erau blânzi, aproape rugători. Hanna avu încă o dată vaga impresie că ar putea fi interesat de ea. Şi

numai gândul că o plăcea şi pe ea cineva o făcea să nu se mai simtă atât de singură ori de câte ori se gândea la absenţa lui Lucas. Dacă pleca de-acolo, condamnând cursul de fitness şi pe membrii lui supraponderali, Vince probabil că nu i-ar mai fi vorbit niciodată. Şi ura ideea că el o considera o fricoasă. *Fricoasă* era sinonim cu *ratată* - şi în niciun caz nu avea să fie o ratată a doua oară.

¾ Bine, mormăi ea. Cred că o să mai fac o încercare. Dar cu o condiţie. Nu port chestia aia lălâie. Arătă spre tricoul din mâinile lui Vince.

Vince ridică din umeri şi-o bătu pe braţ.

¾ Ne-am înţeles!

7
MAZEL TOV![5]

Două ore mai târziu, Hanna se prăbuşi în Prius-ul ei, aproape incapabilă să se mişte. Fără îndoială, Vince avea dreptate în legătură cu un lucru: o tabără de instrucţie militară nu era nici pe departe o experienţă relaxantă precum cea dintr-o staţiune. Hanna nu mai făcuse atâtea genuflexiuni, nu mai dăduse atâtea lovituri de picior, nu mai alergase pe loc, nu-şi mai încordase bicepşii şi nu mai transpirase atât în viaţa ei. Vince înghesuise atâtea activităţi în prima sesiune, încât Hanna nici nu-i observase pe ceilalţi membri ai cursului, decât atunci când unul dintre ei cădea extenuat sau se plângea că nu mai poate să facă nici măcar un exerciţiu pentru abdomen. Singura persoană care nu comenta era Dinah. Îşi tot împingea sânii în faţa lui Vince şi-l întreba dacă stă în poziţia corectă. O dată chiar îl puse să stea în spatele ei în timp ce făcea genuflexiuni, cu mâna pe spatele ei şi periculos de aproape de fundul ei, numai ca să fie sigură că lucrează grupa de muchi care trebuie. Flirtul ei neruşinat îi amintea Hannei de Brooke şi iar se lăsă copleşită de greaţă din cauza lui Lucas.

Opri pe aleea casei sale, având un singur gând - să se târască în pat şi să se uite oro întregi la emisiunile jenante de la televizor. Ciudat, maşina tatălui ei era tot pe alee - nu la Longwood Gardens. Iar ghirlandele de Crăciun care împodobiseră partea din faţă a proprietăţii lor dispăruseră. Când deschise uşa, nu mai simţi miros proaspăt de pin şi scorţişoară, ci de... clătite de cartofi?

¾ Hanna! Domnul Marin apăru din bucătărie. Bine că ai venit! Intră, intră! Avem o surpriză pentru tine.

O conduse iute pe Hanna în camera de zi, dar ea avu timp să observe că dispăruse Crăciuniţa

mecanică, bradul nu era aprins, iar şosetele care atârnaseră de marginea şemineului - cu monograme pentru Isabel, Kate şi tatăl Hannei, dar şi una fără, probabil pentru Hanna - fuseseră date jos. Candelabrul vechi de argint primit de părinţii Hannei de la Buni Marin se afla pe poliţă. Ardeau trei lumânări.

¾ Ce se întâmplă? întrebă Hanna bănuitoare.

Domnul Marin o răsuci pe Hanna spre sufragerie. Masa era plină cu mâncare, iar Kate şi Isabel stăteau pe scaunele cu spătar înalt şi afişau zâmbete forţate.

¾ Surpriză! jubilă domnul Marin. Sărbători fericite de Hanukka!

Hanna clipi la bucatele de pe masă. Erau toate mâncărurile tradiţionale de Hanukka pe care obişnuia să le servească bunica ei: clătite de cartofi, gogoşi cu jeleu numite *sufganiyot,* budincă de macaroane, bănuţi de ciocolată şi o bucată mare de piept de vită. Într-o parte erau titirezurile pe care ea şi verişoarele ei le învârtiseră ore întregi, transformând jocul tradiţional într-un fel de „adevăr sau provocare" - dacă titirezul cădea pe partea cu *gimel*[6], Tamar, verişoara ei mai mică, trebuia să fure un dolar din poşeta mamei sale, de exemplu. Un banner din folie albastră cu Steaua lui David acoperea geamurile, iar în cameră ardeau lumânări. Pe farfuria fiecăruia se găseau mici cadouri în ambalaj argintiu.

¾ Am crezut că mergeţi în Satul lui Moş Crăciun, zise Hanna pe un ton calm.

¾ O, acolo putem să mergem în orice zi, spuse domnul Marin. Mi-am zis că poate te-ai supărat puţin din cauză că noi facem atâtea lucruri de Crăciun, aşa că ne-am gândit ca în seara asta să fie sărbătoarea *noastră*! Hanukka - sau Hanna-ka! Arătă spre mâncarea de pe masă. Kate şi Isabel au gătit în seara asta special pentru noi, iar o parte din alimente le-am cumpărat de la magazinul de delicatese *kosher*[7] de lângă Ferra's Cheesesteaks.

¾ Tatăl tău spune că ştii toate poveştile de Hanukka, spuse Isabel politicoasă. Aş vrea să le aud şi eu.

¾ E foarte frumos totul.

Hannei îi crescu inima, ca lui Grinch[8]. Era cel mai frumos lucru pe care îl făcuse tatăl ei pentru ea de multă, multă vreme încoace.

Tatăl ei împărţi farfurii şi începură cu toţii să-şi ia pe ele clătite şi bucăţi de vită scăldate cu sos. Hanna mâncă puţin, simţindu-se virtuoasă în urma cursului de fitness. Se turnă vin în pahare - primiră chiar şi Hanna şi Kate puţin - şi-şi deschiseră toţi cadourile. Kate şi Hanna primiră cârduri cadou la Fermata Spa. Isabel primi o amuletă în formă de pom de Crăciun, pe care s-o poarte cu brăţara de argint Pandora. Domnul Marin îşi oferise un nou briceag. Scoase imediat foarfeca din el şi tăie eticheta bagatelei primite de Isabel.

Apoi domnul Marin începu să povestească despre Buni Marin, care făcea cele mai bune clătite de cartofi din lume.

¾ Ne duceam la ea în fiecare seară deHanukka, explică el. Avea întotdeauna cadouri uriaşe pentru Hanna.

¾ Ce drăguţ! exclamă Isabel cu voce piţigăiată, arătându-se mirată, de parcă nu şi-ar fi închipuit că putea s-o asalteze cineva pe Hanna cu cadouri.

¾ Şi avea un papagal cenuşiu african, Morty, continuă domnul Marin, luându-şi o clătită. Ştia toate înjurăturile din lume.

¾ Era nebun! chicoti Hanna. Cred că am învăţat şi eu câteva de la el!

¾ Şi îi plăcea să urmărească emisiunile de scandal - cum le zicea?

Domnul Marin se îmbujorase la faţă.

¾ *E! Ştirile,* spuse Hanna. Era obsedat de Giuliana Rancic. Mai ţii minte? Zicea că e o *căţea aşa de drăguţă,* cu glasul lui de pasăre nebună!

¾ Cine-i Giuliana Rancic? întrebă Isabel, clipind repede.

Tatăl Hannei era prea ocupat să se zguduie de râs ca să-i răspundă. Hanna râdea şi ea şi nu se deranjă s-o lămurească pe Isabel. Îi plăcea să aibă din nou o glumă numai a ei şi-a tatălui ei, ceva care ţinea de viaţa lor de dinainte de Isabel şi Kate.

Continuară să mănânce, împărtăşind poveşti despre obsesiile bunicii Hannei cu vânzările în curte, figurine cu animale şi pasiunea ei bruscă pentru Bob Barker, de la Pre*ţul corect.* La sfârşitul mesei, Hanna şi tatăl ei izbucneau în râs fără să catadicsească să explice ceva. Isabel se ridică să strângă masa, dar domnul Marin îi făcu semn să se aşeze.

¾ Strâng eu, îi spuse el.

¾ Pot să strâng şi eu, se oferi Kate imediat.

Hanna scrâşni din dinţi.

¾ Nu, *eu* strâng masa cu tine, tată.

Ultimul lucru pe care-i dorea era să-i fure Kate din nou dragostea tatălui. Domnul Marin zâmbi larg.

¾ Păi, dacă *amândouă* aveţi de gând să strângeţi, cred că nu aveţi nevoie de mine! Adună farfuriile şi i le dădu Hannei. Tu speli, Kate şterge, ce ziceţi?

Hanna se holbă la clătita îngroşată de pe farfuria ei, întrebându-se dacă era o şmecherie de-a tatălui ei, ca să le apropie pe ea şi pe Kate.

Kate umpluse deja chiuveta cu detergent când veni Hanna cu toate farfuriile.

¾ Ţi-a plăcut mica ta sărbătoare? o întrebă cu glas rece, întinzându-i un prosop de vase.

¾ A fost cât se poate de frumoasă, răspunse Hanna, la fel de distant.

¾ Mama şi cu mine am gătit ore *întregi* Kate îşi şterse transpiraţia imaginară de pe frunte. Ai fi putut măcar să ne ajuţi. Unde-ai fost toată ziua?

Hanna îşi vârî mâinile în apa fierbinte.

¾ Păi... pe ici, pe colo. La cumpărături, la sală.N-am ştiut că aveaţi de gând să faceţi asta pentru mine.

Kate ridică din sprâncene.

¾ Patru ore? Asta-i un adevărat maraton de cumpărături. *Sau* de antrenament.

O privi îndelung pe Hanna. Aceasta îi susţinu privirea, străduindu-se din toate puterile să nu se dea de gol. Sub nici o forma n-avea de gând să-i spună lui Kate de programul de fitness pentru sărbători. Nu s-ar mai putea duce acolo niciodată.

Kate se propti de tejghea şi îşi miji ochii.

¾ Cred că ascunzi ceva.

¾ Nu ascund nimic, replică Hanna puţin prea repezit. Poate că *tu* ascunzi ceva.

Kate împietri.

¾ Eu... Aruncă prosopul de vase pe blatul insulei. Nici eu nu ascund nimic, spuse ea băţoasă, apoi se răsuci pe călcâie şi o luă spre hol.

Hanna îi ascultă paşii urcând scările, apoi auzi uşa trântindu-se la camera ei. *Okaaay.* Plecarea bruscă a lui Kate însemna că va trebui să strângă singură, dar poate că aşa era bine. Avea senzaţia că tocmai câştigase o dispută fără ca măcar să încerce. Iar cu Kate, asta era un miracol.

8
EXERCIŢIUL FIZIC SEXY FACE BINE ORGANISMULUI

A doua zi dimineaţă, înainte de a merge la şcoală, Hanna se studie în oglinda mare de la Body Tonic şi-şi aranjă bretelele maioului negru Lululemon. Apoi se răsuci şi-şi verifică fundul - purta pantaloni scurţi negru cu roz -, mulţumită să vadă că picioarele ei arătau tari şi sexy. Îşi dădu cu cremă pe obraji şi pe nas, plimbă tubul de luciu pe buze, îşi strânse părul castaniu lucios în coadă şi se stropi cu puţin Aveda Chakra 4 în zonele sensibile. Fiecare tip pe care îl va întâlni va fi înnebunit de parfumul ei. Lui Lucas îi plăcuse la nebunie - înainte de a pleca pe o plajă cu nudişti împreună cu Puke-a-tan şi de a uita cu totul de ea. Încă nu primise nimic de la el. Întorsese cu spatele toate fotografiile lui din camera ei, ca să nu fie nevoită să se uite la ochii lui albaştri şi să se întrebe dacă se uita şi Brooke exact în ei.De fapt, Hanna de-abia aştepta să înceapă cursul. Măcar când Vince dădea ordine, era prea distrasă ca să se mai gândească la Lucas. Când împinse uşa sălii de fitness, auzi gemete.

¾ O, ce bine e, e-aşa de bine..., spunea cineva.

Hanna se opri în loc, întrebându-se dacă se furişase vreun cuplu acolo pentru o tăvăleală matinală - *bleah!* Dar atunci surprinse cu privirea o frântură de tricou roşu cunoscut. Una din membrele programului de fitness stătea pe jos, cu picioarele în sus. Vince stătea deasupra ei, apăsându-i gamba, ca să-i întindă tendonul din spatele genunchiului.

¾ Ţi se relaxează muşchiul? murmură Vince, zâmbindu-i fetei.

¾ O, da, răspunse ea ameţită. E uimitor!

Hannei i se urcă sângele la cap. Era Dinah Morrissey, fata cu „pipăie-mi fundul”.

¾ Vrei să-ţi întind şi celălalt picior? o întrebă Vince.

¾ Sigur, toarse Dinah cu voce groasă, ridicând un tenis Vans în carouri.

Dinah nu putea purta nici măcar Nike sau Reebok, ca orice om normal care merge la sală.

Hanna străbătu sala cât de repede o ţinură picioarele. Nu se putea lua la întrecere cu Brooke de la distanţă de o mie de kilometri, dar era chiar în faţa lui Vince şi era clar pe cine va alege el dintre ea şi Dinah.

¾ Ăăă... Vince? zâmbi ea afectată. Am vrut să te rog să-mi întinzi şi mie muşchii. Exerciţiile de ieri m-au ucis. Îşi răsuci o şuviţă pe deget. Te superi? Mă dor aşa de tare!

Vince se ridică şi se uită de la Dinah la Hanna.

¾ Păi... da, sigur, de ce nu? Spuse el, lăsând piciorul lui Dinah. Mai avem câteva minute până vin ceilalţi.

Dinah se ridică în capul oaselor şi-şi încrucişă braţele la piept.

¾ Şi cu mine cum rămâne?

¾ Ţi le întind după curs, îi promise Vince.

Ha, triumfă Hanna în gând.

¾ Culcă-te pe spate, îi ceru Vince şi ea se supuse imediat.

Îi spuse să ridice piciorul stâng cu genunchiul îndoit, şi să-şi treacă piciorul drept peste el. Se aplecă deasupra ei, atingându-i uşor picioarele, şi apăsă.

¾ Cum e?

¾ Foarte bine, şopti Hanna, uitându-se fix în ochii lui, care aveau o nuanţă încântătoare de peruzea.

Odată, când Hanna şi Mona veniseră pentru prima dată la sală, în clasa a opta - atunci când tocmai îşi începeau transformarea în fete drăguţe şi populare -, Mona se aşezase în spatele lui Vince la

bar şi-şi scăpase mărunţişul pe jos, încercând să-i atragă atenţia. Când Vince îşi întorsese ochii albaştri spre ea, simţise că o hipnotizează. „N-am fost în stare să scot o vorbă", recunoscuse Mona, cât se poate de precipitat. „Era absolut superb."

Hanna spera că Mona o vede acum din iadul în care se afla, roasă de gelozie.

¾ Chiar te dor muşchii de ieri, aşa-i? întrebă Vince în şoaptă. Dar e o durere plăcută, ştii?

¾ Şi pe mine mă dor, ciripi Dinah, aşezată picior peste picior lângă ei.

Avea un decolteu în care puteau vârî liniştit bancnote de un dolar. Şi trebuie să fii mândru de mine, Vince. Am prăjit pui şi legume aseară pentru cină, aşa cum ne-ai stabilit tu mesele.

¾ Perfect!

Vince păru încântat. *Linguşitoareo,* îşi zise Hanna.

¾ De când lucrezi la sală? întrebă Hanna cu voce tare, ca să-i atragă din nou atenţia asupra ei.

Vince îi prinse genunchiul în palme.

¾ De ceva timp, cred. De destul timp ca să te observ. Te-am văzut cum alergi pe bandă. Eşti în mare formă. Râse ruşinat. Scuză-mă. Sper că n-a sunat ciudat.

¾ Deloc, spuse repede Hanna. Şi întotdeauna ţi-ai dorit să fii instructor?

¾ Da şi nu, răspunse Vince. Aş vrea să-mi deschid propriul centru de relaxare. Cu instructori personali, dar şi cu o mulţime de servicii pentru corp.

¾ Sună grozav, exclamă Hanna. Îmi plac centrele de relaxare.

Dinah chicoti în felul acela bine intenţionat care suna prietenos, dar Hanna ştia că e sarcastică.

¾ *Oricui* îi plac centrele de relaxare, spuse Dinah.

Hanna ar fi gonit-o aruncând după ea cu greutatea de cinci kilograme proptită în colţ. Nu ştia că e nepoliticos să tragi cu urechea?

Vince vru să mai spună ceva, dar atunci se deschise uşa sălii şi năvăliră ceilalţi membri, fiecare purtând tricoul PUNE-ŢI FUNDUL LA TREABĂ! Hanna spera că şi le spălaseră de ieri.

¾ OK, spuse Vince, lăsând piciorul Hannei şi mergând ţanţoş în faţa sălii.

Toţi se adunară în jurul lui. Hanna se uită peste umăr, verificând să nu pândească nimeni din hol. Se gândi la bănuiala lui Kate de după cina de ieri. Ultimul lucru de care avea nevoie era să ajungă pe internet fotografii cu ea transpirând şi făcând genuflexiuni într-un grup de rataţi.

¾ Astăzi am vrut să vă vorbesc despre nutriţie şi sănătate corporală, rosti Vince, aşezându-se pe jos în poziţia lotus. A fi în formă nu înseamnă numai a-ţi antrena corpul, ci şi a mânca sănătos. A face alegeri sănătoase. A te simţi bine în pielea ta. Vreau ca toţi să promiteţi solemn că veţi fi sănătoşi şi că vă veţi simţi bine în pielea voastră în această lună de instrucţie.

Împărţi foi de hârtie pe care scria *Tabăra de instrucţie militară - Jurământ.* Era o listă lungă, fiecare propoziţie începea cu *Jur să... Jur să mănânc numai alimente curate - fără zahăr prelucrat, fără sirop de porumb bogat în fructoză, fără arome artificiale. Jur să nu beau alcool şi să nu fumez.* La sfârşit era loc pentru semnătură.

¾ Scopul meu este ca, la sfârşitul cursului de fitness, toţi să vă simţiţi bine în pielea voastră – indiferent ce formă are corpul vostru sau câte kilograme aţi slăbit, continuă Vince. Iar un lucru care vă poate ajuta e acesta.

Ridică o sticlă cu apă. Pe eticheta lipită peo parte scria AMINOSPA cu litere cât se poate de mici.

¾ E cea mai bună apă vitaminizată pe care am văzut-o. Îţi dă energie, te scapă de toxine - pe mine cred că mă ajută să mă şi concentrez mai intens. Sunt vânzător autorizat, dar vouă vă dau o mostră gratis.

Scoase mai multe sticle de AminoSpa din geantă şi aruncă fiecăruia câte una.

¾ Cred că o să vă placă, îi încurajă el. Dacă mai vreţi, pot să vă aduc o ladă la un preţ excelent.

¾ Şi zici că tu o vinzi? întrebă Dinah, lăsând capul într-o parte şi ţuguindu-şi buzele pline Vince confirmă cu o mişcare a capului.

¾ E o slujbă grozavă cu jumătate de normă – poţi lucra de-acasă. Dacă vă interesează, vă dau material de citit.

Genul acesta de slujbă îi aminti Hannei de o perioadă din clasa a noua, când mama lui Chassey Bledsoe vânduse imitaţii de cuţite Ginsu mergând din uşă în uşă, lăudându-se că lucrează acasă şi face *atâţia* bani! Chiar o convinsese pe Chassey să aducă nişte mostre cu ea la Rosewood Day, ca să facă demonstraţii la prânz. Imediat ce conducerea şcolii aflase despre Chassey că adusese pe proprietatea şcolii o valiză plină de cuţite pusese capăt demonstraţiilor.

Vince însă părea atât de sincer când vorbea de AminoSpa, încât lăsa impresia că el chiar credea că-i va face pe toţi mai sănătoşi şi mai fericiţi. Hanna prinse sticla pe care i-o aruncă, deschise capacul şi trase o înghiţitură zdravănă. De-abia se abţinu să n-o scuipe. Avea gust de cocktail Margarita îndoit cu apă.

Vince bătu din palme.

¾ În regulă. Haideţi să începem să transpirăm, vreţi? Următoarele două săptămâni vor fi foarte solicitante - vă voi forţa limitele. Multe din exerciţii vor implica mişcări din box, concursuri şi întinderi, cu partener, aşa că vă voi grupa pe perechi. Persoana cu care vă grupez va rămâne partenera voastră pe tot parcursul instrucţiei; veţi petrece mult timp împreună. Ea va fi cea care vă va verifica scopurile nutriţionale şi - sper cu - vă va deveni prieten pe viaţă.

Spunând acestea, Vince îi aruncă Hannei o privire scurtă şi timidă, iar ea simţi că i se urcă

stomacul în gât. Era un semnal clar: avea s-o grupeze cu el. Deja se şi vedea antrenându-se cu el: ei doi boxând, ea lovind, el susţinând-o; ei doi alergând pe Marwyn, leneşii ceilalţi rămaşi mult în urmă; ei doi bând *latte* - sau AminoSpa - împreună, după fiecare sesiune, extenuaţi, dar fericiţi. Apoi, când Lucas se va întoarce acasă, îi va dovedi ce bine se simţise în absenta lui.

¾ Tara, vreau să lucrezi cu Josie. Vince arătă spre două femei între două vârste, din spate. Ele îşi zâmbiră plăcut. Ralph, tu vei fi partener cu Jerome.

Cei doi bărbaţi cu pieptul lat şi picioare strâmbe încuviinţară în tăcere.

Vince continuă să grupeze fiecare purtător de tricou roşu cu altul. O ocolea întruna pe Hanna cu privirea, sărind-o. Pentru că o păstra pentru el, bineînţeles.

În cele din urmă, arătă cu degetul spre ea şi zâmbi.

¾ Hanna. Tu vei lucra...

Hanna se aşteptă să se bată cu pumnul în piept şi să spună, triumfător, „cu mine”, aşa că, atunci când arătă spre cineva din partea opusă a sălii, ea nu înţelese nimic. Crezuse că era singura fără pereche, dar mai rămăsese un membru. Fata stătea cu mâinile în şoldurile pline. Se clătina de pe un picior pe altul, încălţată cu tenişi Vans, în carouri. Miji ochii prea încărcaţi de machiaj şi-şi strâmbă buzele roşii într-o expresie dispreţuitoare.

Era Dinah.

9
IUBIŢII FALŞI SUNT AŞA DE AMUZANŢI!

Sâmbătă după-amiază, Hanna intră cu viteză în Momma's Sweet Shoppe, fântâna de îngheţat nou-nouţă, dar astfel făcută încât să pară veche, în mall-ul Devon Crest. Podeaua avea un model de tablă de şah în alb şi negru, la tejghea erau taburete de crom şi piele în stil vechi, şi o tablă cu toate felurile de băuturi cu îngheţată, băuturi din malţ cu lapte, zahăr şi îngheţată şi diversele arome de îngheţată ale zilei atârna deasupra aparatelor de *milkshake.* Personalul care servea purta cămăşi albe apretate, veste în dungi albe şi roşii şi pălării de hârtie, iar din combina muzicală răsuna muzică de jazz din anii cincizeci, cântată în stilul trupelor ambulante.

Tatăl ei, Isabel şi Kate intrară după ea, plângându-se de vântul şi temperatura sub zero grade pe care trebuiseră să le îndure în parcare.

¾ Mai spune-mi o dată de ce cumpărăm îngheţată chiar acum, spuse Hanna, clănţănind şi acum din dinţi.

Domnul Marin îşi scoase fularul roşu din jurul gâtului.

¾ Pentru că asta făceau Kate şi mama ei după fiecare spectacol cu *Spărgătorul de nuci* în care dansa Kate. Nu-i aşa, doamnelor?Aşa-i, răspunse Isabel mândră, bătând-o pe Kate pe umăr. Întotdeauna două porţii de îngheţată cu mentă pentru mica mea Clara.

Hanna îşi înăbuşi un geamăt. Era aceeaşi propoziţie siropoasă pe care Isabel o rostise toată ziua, de la călătoria la Philly, ca să vadă un matineu cu *Spărgătorul de nuci* la Academia de Muzică, până la chemarea la rampă de la sfârşitul baletului şi la vânătoarea îndelungată după un loc de parcare la mall. Kate era micuţa ei Clara, cel

mai important rol de copil din *Spărgătorul de nuci,* rol în care ea dansase patru ani la rând, alături de trupa de balet din Annapolis, iar de atunci era baletul ei preferat. Sincer vorbind, Hanna nu pricepea de ce era aşa de apreciat baletul ăla - casa unei fete bogate e infestată cu şoareci; batoane de ciocolată, fulgi de zăpadă şi nişte ruşi ciudaţi nu-i dau pace să doarmă; pe urmă ea şi Regele Şoarecilor, îmbrăcat cu o vestă foarte urâtă, dispar într-un stup de albine uriaş. O excursie cam lungă şi nasoală.

¾ Pun pariu că şi acum eşti o balerină uimitoare. Isabel scoase un fir de păr din ochiul lui Kate. Ar trebui s-o vezi dansând, Tom. E uşa de graţioasă!

¾ Poate ar trebui să mai iei nişte ore, sugeră domnul Marin. Cred că ţi-ai reintra imediat în mână.

¾ Eşti prea amabil. Kate îşi răsuci brăţara David Yurman în jurul încheieturii. Dar mi-am pierdut de mult antrenamentul.

Nu mai vrei, pentru că n-ai mai fi cea mai bună din clasă, îşi zise Hanna cu amărăciune, amintindu-şi prima şi unica ei experienţă cu baletul. Ea şi Ali merseseră la balet la YMCA şi, când toate executaseră *grand jete* de-a latul sălii, Ali se prăpădise de râs, spunând că Hanna arăta exact ca un hipopotam cu fustiţă.

Acum, Hanna oftă. După ce noua familie îi aruncase un os de Hanukka, cu câteva seri în urmă, în scurtă vreme, totul revenise la normal. Se reluase aiureala cu Cele Douăsprezece Zile de Crăciun, deşi Hanna reuşise să iasă des din casă şi să meargă la cursul de fitness. Trebuia să mintă într-una când spunea unde se duce, dar până acum tatăl ei nu-i dăduse bătăi de cap - probabil pentru că oricum nu-şi dorea s-o vadă prin preajmă Hanna încercase să facă o glumă despre Buni Marin şi Morty, papagalul african cenuşiu vulgar, în pauza baletului astăzi, dar Kate se băgase peste ea,

spunându-i tatălui ei că *Spărgătorul de nuci* al lui Ceaikovski se baza pe povestea veche a unui copil. Tatăl ei dăduse din cap ca şi când ar fi fost cea mai interesantă poveste din lume. Între timp, deşi Hanna verifica obsedată pagina de Facebook a lui Lucas, el nu-i trimisese nici o vorbuliţă. O tenta ideea să dea telefon la staţiunea unde era el şi să-i tragă o săpuneală că o ignora.

Stând la coadă pentru îngheţată, Isabel începu iar să depene o amintire cu Kate-a-fost-aşa-o-balerină-frumoasă. Brusc, Hanna se sătură până peste cap de vorbăria despre *Spărgătorul de nuci.*

¾ Trebuie să merg la toaletă, întrerupse ea discuţia, ieşind din rând.

Luaţi-mi o sticlă cu apă, adăugă, amintindu-şi de jurământul făcut la cursul de fitness.

¾ Noi ne luăm scoicile cu îngheţată şi mergem să ne plimbăm prin mall, strigă tatăl ei după ea. Caută-ne la Sharper Image, bine?

¾ Îhî, răspunse Hanna indiferent, şerpuind printre măsuţe şi plase de cumpărături uriaşe de la Saks, Build-A-Bear şi Apple Store.

Simţea o gheară în piept, ca şi când i-ar fi venit să plângă. Tatăl ei se dăduse peste cap pentru ea cu câteva zile înainte, retrăind vremuri vechi, râzând şi glumind cu ea ca altădată. Dar acum, toate astea ţineau deja de trecut. Oare nu băgase de seamă cât de mult îi apreciase ea eforturile?

¾ Hanna! auzi o voce şi ea se întoarse.

La măsuţa din colţ, cu un bol mic de îngheţată şi o sticlă de AminoSpa în faţă, stătea Vince de la Body Tonic. În prima clipă, nu-i recunoscu. Purta blugi, un pulover şi bocanci grei, maro-închis.

¾ Salut, spuse Hanna, ştergându-se instinctiv pe faţă, ca să fie sigură că nu-i mai curgeau lacrimi pe obraji. Ce faci aici?

¾ Cumpărături.

Vince zâmbi.

¾ *Şi* mănânci îngheţată.

Hanna se uită la bolul aproape gol, ridicând din sprânceană.

Vince ridică mâinile în semn că se predă.

¾ M-ai prins. La mine, călcâiul lui Ahile e aroma de nuci. Locul ăsta o să fie moartea mea.

Îi făcu semn Hannei să ia loc.

¾ Nu mi-am imaginat că *tu* ai avea o slăbiciune culinară, spuse Hanna, aşezându-se vizavi de el. Arătă spre grămada de plase de pe scaunul de lângă el. Ai luat tot de pe listă?

Vince încuviinţă.

¾ În plasa de la Toys 'R' Us e un cadou pentru un copil de la adăpostul celor fără casă. Iar restul sunt pentru familia mea. Cei de-acolo sunt ai tăi?

Arătă spre Isabel, Kate şi tatăl Hannei. Ea făcu o grimasă.

¾ Aceia sunt tatăl meu, mama mea vitregă şi... Kate.

Ar fi preferat să moară decât să o includă pe Kate în *familia* ei. Se uită din nou la plasa de la Toys 'R' Us de pe scaun.

¾ Frumos din partea ta să iei un cadou pentru cineva de la adăpost. E cel din Yarmouth?

Îşi aminti că Spencer lucrase ca voluntară acolo în clasa a şaptea, pentru că dădea bine pe formularul pentru liceu. Numai Spencer se gândea la liceu încă din gimnaziu.

Vince sorbi însetat din sticla lui de AminoSpa.

¾ Fac asta în fiecare an. Câţiva colegi de la Body Tonic şi cu mine mergem luni acolo să împachetăm cadourile donate de toată lumea. E o experienţă plină de satisfacţii.

¾ Foarte frumos din partea voastră.

Vince era un fel de Brad Pitt plecat în cruciada de după uraganul Katrina.

Domnul Marin termină de plătit. Ieşi afară, urmat de Isabel şi Kate. Tocmai atunci, un bărbat costumat în Moş Crăciun trecu pe-acolo fără să se grăbească. Aruncă un ochi în magazinul de

îngheţată şi-i trimise Hannei un zâmbet lasciv. Ea îl prinse de mână pe Vince.

¾ Repede. Prefă-te că eşti prietenul meu.

¾ Poftim?

Vince rămase fără grai.

¾ Numai până trece Moş Crăciun.

Îşi apropie foarte puţin capul de vitrină. Moş Crăciun era tot acolo. Hanna nu şi dădea seama unde se uită, din cauza ochelarilor de soare, dar avea ea o bănuială.

¾ S-a dat la mine acum două zile, mi-a cerut să mă aşez la el în poală.

Nu vreau să creadă că sunt disponibilă.

Vince chicoti şi o prinse de mână. Palmele li se potriveau perfect şi Hanna se simţi dintr-odată calmă şi fericită.

¾ Bine, prefă-te că am spus ceva amuzant, propuse Vince.

¾ Ha, ha! râse Hanna, lăsându-şi capul pe spate. Ce drăguţ eşti!

Se întinse şi-l atinse pe vârful nasului.

¾ Nu, *tu* eşti drăguţă, spuse Vince, atingând-o şi el pe vârful nasului.

Hanna ar fi vrut ca gestul lui să fie unul autentic, nu doar să se prefacă. Se mai tachinară câteva secunde, până când Moş Crăiun ridică din umeri şi se îndepărtă cu paşi leneşi.

¾ *Mulţumesc,* răsuflă Hanna uşurată.

¾ N-ai de ce, spuse Vince. Ştii, am o prietenă care lucrează aici la Gap şi mi-a spus ceva: cum că acest Moş Crăciun ar fi un adevărat fustangiu. E deja o problemă mare pentru mall. Dar nu mă miră deloc că s-a legat de tine.

Hanna simţi cum se înroşeşte la faţă. Îşi muşcă buza de jos şi coborî ochii, pretinzând că e fascinată de mozaicul de pe suprafaţa mesei. Asta însemna că Vince o considera drăguţă?

Aparatul de *milkshake* bâzâi în spatele tejghelei. O fetiţă lovea cu lingura în vasul gol. În cele din urmă, Vince tuşi stânjenit.

¾ Mă bucur că te-ai hotărât să rămâi la cursul meu. Te descurci foarte

bine.

Hanna zâmbi.

¾ Şi eu mă bucur. Deşi sunt destul de mirată că m-ai pus să lucrez cu

Dinah.

Vince se încruntă.

¾ Credeam că voi două vă potriviţi perfect.

Hanna se abţinu să nu pufnească. Ieri-dimineaţă, în timp ce Dinah îi fixa picioarele când făcea ridicări de trunchi, îi şoptise. „Ţi se vede tot pe sub pantalonii scurţi, aşa, ca să ştii şi tu." Iar Hanna îi replicase că rujul ăla închis o făcea să semene cu un cadavru.

Apoi, la întinderile cu partener, Dinah i se plânse lui Vince că Hanna nu-i făcea întinderile corect, reuşind, până la urmă, să-l facă pe el să-i întindă muşchii. Iar la sesiunea de seară, Vince propusese un concurs de genuflexiuni, câştigătorul urmând să primească un premiu special. Hotărâtă să câştige, Hanna făcuse genuflexiuni până când simţise că i se topesc muşchii şi i se scurg. Unul câte unul, ceilalţi membri căzură la pământ, gemând. Singura care nu cedase, chiar lângă Hanna, era Dinah. Jos, sus, jos, sus. Inspira, expiră, inspiră, expiră.

¾ Uimitor, fetelor! strigase Vince. Nu vă lăsaţi!

Până la urmă, Hanna începuse să nu mai vadă bine. Se prăbuşi grămadă şi Dinah scoase un strigăt de bucurie. Premiul ei fusese o sticlă de AminoSpa - *ha, ha!* Dar se uitase la Hanna, îşi linsese degetul, şi-l lipise de fund şi scosese un sfârâit.

¾ Voi două sunteţi tinere şi nerăbdătoare, îi explică Vince. Mai mult, cred că tu o inspiri foarte mult pe Dinah. Nu sunt sigur că ea a mai luat fitnessul în serios înainte, pe când tu arăţi ca şi

când te îngrijeşti de tine de ani buni. Cred că o poţi ajuta să-şi atingă scopurile.

Hanna se învioră. *Asta* avea sens. Nu se gândise niciodată la ea ca la o sursă de inspiraţie pentru cineva care face fitness, dar poate că era. Ar putea fi exact ca Jillian Michaels sau ca bărbatul acela bine clădit, cu păr lung, de pe DVD-urile cu yoga ale mamei sale, să se poarte dur cu Dinah, spre binele ei, şi s-o încurajeze întruna.

¾ Mă bucur că pot fi de folos, spuse ea, împletindu-şi mâinile pe masă.

Dacă vreodată vrei să ne întâlnim şi să stăm de vorbă despre cum aş putea eu să fiu... o sursă de inspiraţie *mai* convingătoare, te ascult cu plăcere.

Vince încuviinţă din cap cu un aer meditativ.

¾ Sigur. Ar fi grozav.

¾ Şi odată aş vrea să aflu mai multe despre AminoSpa, adăugă Hanna, arătând spre sticla lui aproape goală.

Asta aduse o scânteie în ochii lui Vince.

¾ Absolut. Pot să ţi-o descriu de la cap la coadă.

Apoi Vince spuse că trebuie să plece. Se ridicară amândoi şi-şi luară la revedere, iar Hanna plecă de lângă el cu paşi săltaţi, sperând că se va uita bine la fesele ei deja mai ferme. Îi bătea inima să-i spargă pieptul, îi ardeau obrajii şi se simţea frumoasă, radioasă şi dorită.

Dar, când ieşi din magazin, ochii îi căzură pe un obiect atârnat afară, pe un geam, DESCHIDEM ÎN CURÂND — scria pe o placă mare din faţa unui magazin de vizavi. RIVEGAUCHE.

O străbătu un fior de vină. Rive Gauche era restaurantul din mall-ul King James la care ea şi Mona mergeau cu sfinţenie - şi locul în care lucra Lucas. De fapt, acolo se întâlniseră - Lucas fugise după Hanna când Mona o lăsase pe ea să plătească. Se împrieteniseră şi începuseră să iasă împreună.

Poate că era greşit să pretindă că se ţine de mână cu un aşa-zis prieten, când ea avea un prieten

adevărat, chiar dacă era plecat în vacanţă la celălalt capăt al continentului. Dacă Brooke era o tipă respingătoare obsedată de bronzat nu însemna că Lucas avea să-i cadă în plasă. Poate că avea o scuză că nu-i scrisese încă. Poate că familia Beattie fusese răpită de mafioţii mexicani ai drogurilor şi-i luaseră iPhone-ul. Văzuse treaba asta odată, în documentarul *Prizonier în junglă.*

Îşi scoase telefonul ca să verifice ştirile despre Yucatan, dar, până să se încarce site-ul CNN-ului, pe ecran apăru o alertă, Lucas Beattie era „prins" într-o nouă fotografie, se spunea. Hannei îi veni inima la loc. Deci Lucas *trăia!*

Făcu clic pe link şi browserul deschise pagina ei de Facebook. Fotografia lui Lucas era chiar deasupra fluxului de ştiri; o postase Brooke. Nu era niciun text, doar fotografia lui cu Brooke stând pe o plajă albă superba, îmbrăţişaţi. Trupurile lor erau lipite unul de altul. Pielea ei atingând-o pe a lui. Zâmbetul lui Lucas umplea tot cadrul.

Hannei i se păru că stătuse ore întregi cu ochii la fotografie. Era mai rău decât cea mai gravă durere de cap pe care i-o provocase vreodată excesul de îngheţată. Într-un târziu, ieşi de pe Facebook şi se uită în căsuţa poştală dacă nu avea vreun e-mail de la Lucas, dar nu primise niciunul. Nici pe Twitter n-o căutase şi - Doamne fereşte! - nici nu sunase. Mesajul fotografiei era cât se poate de limpede. Lucas uitase de ea, schimbând-o cu Puke-a-tan.

Asta nu putea însemna decât un singur lucru. Hanna îl va schimba, şi ea, pe Lucas cu Vince.

10
ŞI CU ASTA, BASTA!

Luni, după terminarea orelor, Hanna opri într-o parcare mică din faţa unei clădiri scunde, vizavi de staţia SEPTA din Yarmouth. ADĂPOSTUL YARMOUTH, scria pe turna de deasupra uşii cu litere albastre şterse. O ghirlandă de plastic atârna jalnic la o fereastră şi cineva înşirase câteva luminiţe de Crăciun în jurul uneia din tufele pipernicite de pe aleea din faţă.

¾ Eşti sigură că aici ai făcut muncă voluntară? întrebă Hanna la telefon?

Arată ca şi când s-ar prăbuşi în clipa următoare.

¾ Sunt convinsă, îi spuse Spencer Hastings. Bravo ţie, Han, că te-ai oferit voluntară.

¾ Păi, da, cine ştie, poate că suferinţa îndurată din cauza lui A. m-a transformat într-un om mai bun, murmură Hanna înainte de a închide.

La drept vorbind, nu A. o încurajase să vină azi la adăpost, ci gândul că un instructor trăsnet avea să apară pe-acolo.

O copleşise ideea că Îl-Fac-Pe-Vince-Să-Mă-Vrea. Refuzase să se mai gândească la Lucas şi Puke-a-tan de sâmbăta trecută, când le văzuse poza pe Facebook. Evident, nici nu se mai uitase pe Facebook de atunci, pentru că nu voia să vadă alte postări cu Lucas şi Brooke giugiulindu-se pe plajă. Dar, dacă era părăsită, după vacanţa de iarnă avea să se întoarcă la şcoală cu un trup sexy nou şi un iubit mai în vârstă ca ea.

Îndreptându-şi umerii, parcurse aleea din faţă şi răsuci butonul uşii. Adăpostul mirosea a lemn vechi, uşor umed, şi a transpiraţie. Primul lucru pe care îl văzu era un birou neocupat, apoi un pom de Crăciun rotativ în miniatură, pe podea. În depărtare, se auzeau zgomote de hârtie îndoită, foarfeci tăind şi râsete.

¾ Bună! strigă Hanna.

O femeie cu mutra ca o plăcintă, într-un pulover imprimat cu un ren, apăru pe o uşii pe care scria BAIE şi zâmbi.

¾ Bună şi ţie! Tu eşti...

¾ Hanna. Arătă cu degetul în direcţia din care se auzea zgomot de hârtie împăturită. Am venit pentru împachetatul cadourilor.

¾ Minunat! Ai sosit exact la timp - avem munţi de cadouri anul ăsta, aşa că avem nevoie de-un munte de ajutor. Eu sunt Bette.

Femeia o conduse pe Hanna pe un coridor lung, luminat de panouri fluorescente urâte, într-o cameră mare, plină de mese, cu o bucătărie în spate. Cadourile erau adunate în grămezi pe podea şi peste tot zăceau împrăştiate suluri de hârtie de împachetat, fundiţe, panglici şi etichete. La un radio portabil cânta *Rockin' Around the Christmas Tree,* iar un grup de oameni înveleau cadouri şi beau ceva ce mirosea a ciocolată caldă din pahare de plastic.

¾ Ia câte un cadou şi împachetează-l, spuse Bette, apoi se întoarse cu un mers clătinat la biroul din faţă.

Hanna studie mulţimea de oameni. Cei mai mulţi arătau ca nişte studenţi la Hollis, in blugi rupţi, cizme de piele întoarsă cu blană şi scurte Patagonia. Vince nu se vedea nicăieri. *Aici* făcea el muncă voluntară, da? Atunci se deschise o uşă pe partea stângă şi-i zări părul negru, umerii laţi şi zâmbetul strălucitor. *Ura!*

Hanna îl salută fluturând din mână, dar Vince păru distras, zâmbea cuiva din partea cealaltă a camerei. O fată stătea pe o masă şi decora un cadou împachetat cu o fundă lucioasă. Vince merse la ea, îi adresă câteva cuvinte şi începură amândoi să râdă. Pe urmă el plecă din nou, dispărând într-una din camerele din spate. Hanna rămase cu privirea pironită pe faţă. Când îi recunoscu claia de păr negru, răsuflă cu un şuierat.

Era *Dinah.*

Hanna merse furioasă la ea şi o bătu pe umăr.

¾ Ce cauţi *tu* aici?

Dinah se răsuci şi-i pieri zâmbetul. Îşi încrucişă braţele la piept.

¾ Vince a pomenit de împachetatul cadourilor pentru cei fără casă, acum câteva zile. Mi-am zis că e o idee tare drăguţă, aşa că m-am înscris şi eu.

Hanna îşi miji ochii.

¾ Chiar crezi că te va alege pe tine?

¾ Ştiu că mă va alege, pufni Dinah cu dispreţ.

Apoi o studie pe Hanna de sus până jos într-un fel care-o făcu să se simtă stingheră, îşi schimbase uniforma de la Rosewood Day cu o pereche de blugi strâmţi de la Madewell - mărimea patru, mulţumesc foarte mult - pe care-i asortase cu o bluză de mătase largă, închisă la gât, şi o pereche de bocăncei moi de velur. Dinah, pe de altă parte, purta o rochie de casă largă în talie şi o pereche de pantofi negri cu baretă. Singurul accesoriu salvator era geanta mică matlasată, de la Chanel, care se afla lângă ea pe masă. Semăna perfect cu poşetele starletelor din *US Weekly* şi *InStyle.* A ei, bineînţeles, era o imitaţie, nu?

Vince se întoarse cu un braţ de cadouri neîmpachetate. Când o văzu pe Hanna, îi căzu faţa.

¾ Salut! exclamă el, zâmbindu-i larg. Ce mult mă bucur să te văd aici!

Ha, se bucură Hanna în gând. Probabil că lui Dinah nu-i spusese tot aşa.

¾ Am vrut să dau o mână de ajutor, spuse ea, încercând să pară modestă.

¾ Voi, fetelor, sunteţi grozave. Vince îi întinse Hannei un sul de hârtie şi o foarfecă. Mă bucur foarte mult că v-aţi hotărât să veniţi amândouă. E o alinare pentru suflet să faci aşa ceva, ştiţi?

¾ În mod sigur, se ambală Dinah, coborându-şi genele lungi. Eu susţin voluntariatul. Şcoala mea îl încurajează.

¾ La şcoala mea, voluntariatul e *obligatoriu,* spuse Hanna. Tu la ce şcoală mergi, Dinah?

Mai mult ca sigur că-i va spune Rosewood Public sau vreo şcoală Quaker, unde toţi elevii erau obligaţi să lucreze la ferma din campus.

¾ Larchmont Academy, răspunse Dinah cuafectare. E în Haverford.

¾ Ştiu unde e, se răţoi Hanna, încercând să-şi ascundă şocul.

Înainte de a se împrieteni cu Ali în clasa a şasea, o implorase pe mama ei s-o mute la Larchmont Academy. Nu numai că toate celebrităţile care crescuseră în Main Line învăţaseră acolo, dar şcoala oferea şi cursuri de istoria croitoriei şi le dădea voie elevilor din ultimul an să meargă în practică la New York şi Washington, D.C.

Dacă Dinah ar fi fost oricine altcineva, Hannei i-ar fi plăcut foarte mult să-i pună întrebări despre Larchmont. Putea oricând să se mute acolo în ultimul an, dacă ar fi fost prea supărător să meargă la aceeaşi şcoală cu Kate. Dar nu voia să-i dea satisfacţie lui Dinah.

¾ Larchmont Academy ne sponsorizează să lucrăm voluntari în cele mai neobişnuite locuri, îi spuse Dinah lui Vince, tăind o fâşie lungă de ambalaj. Anul trecut m-am dus în excursie în Somalia, ca să lucrez într-un spital. De fapt, era un cort în aer liber. Cu un an înainte, am reconstruit case dărâmate de cutremurul din Haiti.

¾ Incredibil, exclamă Vince, rupând o bucată de bandă adezivă.

Hanna deschise gura, vrând să se laude cu munca ei voluntară în cele mai grozave locuri, dar nu-i veni în minte niciunul. Aruncă o privire spre Vince, care strălucea uitându-se la Dinah, de parcă fata tocmai ar fi inventat penicilina.

Hanna reveni la cadoul ei, un set mare de Lego spaţial, şi lipi ambalajul pe partea laterală a cutiei, jurând să fie cel mai priceput ambalator de cadouri din toate timpurile. Ceilalţi voluntari se opreau lângă ele din când în când, ca să ia banda adezivă sau să lase un ghem de fundă colorată, şi schimbau

iute o vorbă cu Vince. Hanna recunoscu două fete de la Body Tonic - una din ele, Yolanda, era instructoarea de Pilates, cealaltă lucra ca salvamar. Peste jumătate de oră, Dinah coborî de pe masă şi se scuză că merge la baie. Hanna profită de şansă.

¾ Câte mii de greutăţi a trebuit să ridici ca să scapi de caloriile din îngheţata cu aromă de nuci de zilele trecute? îl tachină ea pe Vince, apropiindu-se de el. Vince ridică ochii.

¾ *Sst!* Aruncă priviri furişe spre instructorii de la Body Tonic. Dacă află că sunt dependent de îngheţată, o să-mi scoată ochii toată ziua cu asta.

Hanna chicoti.

¾ Şi ce primesc ca să nu le spun?

Vince flirtă, ridicând o sprânceană.

¾ Hmm... Păi, tu ce-ai vrea?

Aşa mai merge. Hanna îşi drese glasul şi se mută mai aproape de el pe masă, atingându-i talia cu coapsa.

¾ Hai să bem o cafea o dată. Să vorbim despre... ştii tu. Fitness. Moşi Crăciun libidinoşi.

Vince râse.

¾ Sună excelent.

¾ Perfect. Ce zici de miercuri?

Lumina din ochii lui se stinse.

¾ Ăăă... nu pot miercuri, răspunse el, evitând s-o privească în ochi.

Hanna nu apucă să-i propună o altă zi, că Bette îl strigă să meargă s-o ajute cu o donaţie grea. În timp ce Vince se îndepărta, Hanna căuta răspunsuri în minte. Greşise cu ceva? Spusese ceva nepotrivit? Auzi un scurt râs zgomotos venind din întuneric. Se răsuci, convinsă că era Dinah, dar nu văzu nici urmă de Dinah.

¾ *Hm!*

Hanna ridică ochii şi o văzu pe Yolanda, instructoarea de Pilates, uitându-se la ea de la masa vecină.

¾ N-am vrut să trag cu urechea, dar v-am auzit vorbind, spuse ea cu voce scăzută. Nu te supăra pe

el. Vince e întotdeauna ocupat miercurea seara.

Hanna clipi spre ea.

¾ Unde se duce?

Îi veniră în minte răspunsuri scârboase.

¾ Merge la întâlnirea Dependenţilor Anonimi de Sex. Se întâlneşte cu mai mulţi tipi să joace EverQuest. Are întâlnire cu iubita comandată prin poştă, o babă de cincizeci de ani cu sânii plini de silicon.

Yolanda lăsă deoparte cadoul pe care îl împacheta şi veni mai aproape de Hanna.

¾ Merge la colindat cu cei de la biserica lui în fiecare miercuri seara.

Merg din uşă în uşă prin Hollis, cântând cântece religioase, vorbind despre Biblie, treburi de-astea. Nu prea e genul de lucruri despre care să-i placă să discute cu fetele.

¾ Oh, făcu Hanna calm.

Colindatul cu cei de la biserică nu sună chiar *atât* de rău.

¾ Nu face decât să caute o fată catolică de treabă drept parteneră.

Yolanda aruncă o privire maternă în direcţia lui Vince. El stătea la poveşti cu Bette şi arăta spre sticla lui de AminoSpa.

Hanna încuviinţă în tăcere, simţind că se bine-dispune. Ea ar fi putut să fie fata catolică de treabă pe care o căuta Vince - ei, fata evreică de treabă, dar care era diferenţa? Venise vremea să-şi încălzească vocea: miercurea viitoare va merge la colindat. Şi, măcar o dată, Dinah nu va fi acolo ca să-i strice cheful.

11
EA ASCUNDEA CEVA

Miercuri după-amiază, după şcoală, Hanna intră ţanţoş pe uşa dublă de la Devon Crest, trecu iute ca vântul pe lângă Otter şi malefica Lauren şi urcă la etajul magazinului Saks. Dacă în acea seară, când mergea la colindat, era şansa ei de a se apropia de Vince sau de a se despărţi de el, atunci îi trebuia o ţinută perfectă ca să-l câştige. Ceva sobru, dar drăguţ, cum ar fi o haină de lână Diane von Furstenberg, cu talia mai îngustă decât umerii. Sau poate una din jachetele acelea cu blană la glugă şi la manşete. Ceva care transmitea ideea de sfinţenie, nu de desfrânare.

O, mic oraş al Betleemului, fredonă încet Hanna odată cu tonomatul, peste difuzoare. Cu o seară înainte, scosese CD-urile eu muzică religioasă ale lui Isabel şi învăţase cuvintele, inclusiv versurile de la *Bucurie pentru întreaga lume,* versiunea latină a colindei *O, veniţi toţi credincioşii* şi *O, brad frumos* - de ce începeau colindele de Crăciun cu *O*? - în germană. Memorase, suplimentar, *Bucură-te, Marie* şi rugăciunile catolice ale actului de căinţă, dar se oprise înainte de a comanda un rozariu pe Amazon. Cu o seară înainte, la un moment dat, Isabel stătuse în faţa camerei Hannei, ridicând din sprâncene la colindele care se auzeau din combina ei.

¾ Vai! spusese ea, ducând mâna la piept. Ce frumos că te-a cuprins spiritul Crăciunului, Hanna!

Un miros proaspăt de Chanel No 5 îi pătrunse Hannei în nări când intră în magazin. O vânzătoare de la MAC o salută şi, după ce-i răspunse fluturând nepăsător din mână şi trecu în revistă noile nuanţe ale fardurilor de ochi, Hanna o luă încet spre raionul de confecţii. Manechine îmbrăcate în fuste şi pulovere de caşmir erau aşezate lângă mesele cu tricouri împăturite, din

bumbacul cel mai fin posibil. Mirosea a Gucci Envy, iar când Hanna aruncă o privire în oglindă, nu se putu abţine să nu constate că fundul îi părea mai mic, iar braţele nu-i mai erau atât de pufoase. Faptul că mergea la fitness dimineaţa şi seara făcea miracole. Până şi Vince remarcase ce bine arăta în dimineaţa asta - dar tot aşa îi spusese şi lui Inez, care avea umeri de rugbist, şi lui Richard, a cărui burtă se revărsa peste pantalonii scurţi.

Îi căzură ochii pe o rochie petrecută de la Elizabeth and James, atârnată pe un umeraş. Inspiră adânc, deja văzându-se în ea - era ţinuta perfectă pentru colindat. Singura rămasă pe umeraş era mărimea patru, dar era sigură că-i venea bine. Porni spre ea, dar o siluetă păşi în faţa ei şi i-o luă înainte.

¾ Hei! ţipă Hanna. Aveam de gând s-o iau eu!

¾ Scuze, rosti o voce familiară, apoi silueta se întoarse. *Hanna?*

¾ Dinah, mârâi Hanna, cercetând-o pe bruneta îmbrăcată cu o haină urâtă de lână albă, în stilul anilor cincizeci, şi fustă cloş şi cărând o imitaţie de geantă Chanel matlasată.

Dinah parcă era un nou A. pentru Hanna.

Privirea celei din urmă căzu pe rochia din mâinile lui Dinah.

¾ Asta nu-i mărimea ta, îi spuse, incapabilă să-şi reţină dispreţul din voce. Şi nici stilul tău.

Dinah strânse rochia la piept.

¾ De unde ştii tu care-i stilul meu? Şi suntmai mică decât par, Hanna.

Nu toate avem fund şi sâni plaţi.

Dar nici nu avem toate talia groasă, vru Hanna să riposteze. Arătă spre rochie.

¾ Unde aveai de gând s-o porţi?

¾ Undeva, răspunse Dinah secretoasă şi inima Hannei începu să bată nebuneşte.

Avea întâlnire cu Vince? Făceau altă activitate voluntară împreună?

¾ Dar tu de unde ai aflat de Elizabeth and James? vru să ştie Hanna.

Dinah pufni exasperată pe nas.

¾ Mătuşa mea lucrează la revista *Bazaar* în New York. M-am dus la parada Elizabeth and James în Săptămâna Modei de anul trecut.

¾ *Serios*? întrebă cealaltă pe un ton plângăreţ, înainte de a se putea opri.

Murea de nerăbdare să meargă la o paradă a modei Seventh on Sixth, chiar şi a designerilor minori - la naiba, chiar şi a celor care câştigaseră concursul de croitorie de lux televizat *Project Runway.* Şi trebuie să fie minunat să ai o mătuşă care lucrează la *Bazaar.*

Hanna oscila, gândindu-se să-i lase rochia lui Dinah, dar apoi îşi aminti cum îi zâmbise Vince de la masă în magazinul de îngheţată.

¾ Eu am văzut rochia prima, spuse şi se întinse după ea.

¾ Dar eu am atins-o prima. Dinah strânse rochia la piept. Pe mine o să arate mai bine,oricum.

¾ În niciun caz n-o să arate mai bine pe tine. Hanna întinse mâinile. Ai sânii prea mari.

¾ Iar tu ai un corp prea drept, de sus până jos. Dinah ridică umeraşul deasupra capului Hannei, ca să nu poată ajunge la el. Hanna vru să i-l smulgă.

¾ O să arăţi jalnic în ea.

¾ *Tu o să* te plictiseşti de ea într-o săptămână. Dinah ascunse rochia la spate. Îmi dau seama că eşti o nesuferită năzuroasă.

¾ Nu sunt năzuroasă! ţipă Hanna. *Tu* eşti o plângăcioasă! Şi ai un tatuaj hidos! N-o să se potrivească deloc!

Fetele îşi aruncară săgeţi din priviri.

¾ Dă-mi-o! Hanna făcu un salt şi întinse braţul în spatele lui Dinah. Nu e potrivită pentru tine, pricepi?

Dinah se dădu la o parte din calea ei. Hanna pufăi şi sări iar la ea, smulgându-i rochia din

mâini.

¾ Ha! jubilă ea, fluturând-o deasupra capului ca pe-un steag şi fugind spre cabina de probă.

Două cliente ridicară ochii, mirate. O vânzătoare se opri la tejghea, cu gura căscată de uimire.

¾ Vino înapoi! chiţăi Dinah, fugind după Hanna.

Dar ea şerpui printre suporturile cu haine, având chiar în faţă intrarea în cabina de probă. Dintr-odată simţi două braţe grele cum o apucă de talie şi-o trântesc pe jos.

Dinah căzu peste ea şi, preţ de o clipă, Hanna se pomeni cu nasul turtit în tatuajul de pe braţul ei şi simţi că-i trage rochia din mână.

¾ Cum îndrăzneşti? bolborosi ea. Dă-te naibii *jos* de pe mine!

Spre marea ei mirare, Dinah se rostogoli de pe ea şi rochia rămase tot la Hanna, în siguranţă. Nici măcar nu se uita la ea, ci se holba la ceva din cabina de probă.

¾ *Sst!* şopti Dinah.

Hanna îşi încordă auzul, de teamă că va auzi chicotitul acela ascuţit şi straniu care-o bântuia în ultima vreme. Dar nu asta auzi, ci un plescăit sonor venind dintr-o cabină de probă.

¾ Ce-i asta? întrebă ea, ridicându-se uşor în picioare.

Se apropie în linişte de cabină. Nu era nimeni înăuntru, dar cineva făcea zgomot în toaletă. Două perechi de încălţări se ghiceau pe sub uşă, prima, nişte cizme negre, a doua, nişte pantofi cu toc alb cu negru, de fiţe, care-i păreau Hannei cunoscuţi.

Schimbă priviri pline de subînţeles cu Dinah. Mişcând uşor din cap, aceasta o îndemnă să se apropie de cabină. Hanna înaintă câţiva paşi în vârful picioarelor. Pantofii şi cizmele din cabină fâşâiră. Plescăiturile crescură în intensitate.

Brusc, uşa se deschise şi două persoane apărură pe coridor. Hanna se lipi de perete, trăgând-o pe Dinah lângă ea. Pe jos, reflectat într-o oglindă cu

trei laturi, era un tip în costum roşu de Moş Crăciun, cu căciulă de Moş Crăciun, barbă de Moş Crăciun şi cizme negre lucioase.

¾ Eşti aşa de mişto, rosti el pe un ton dezgustător.

Săruta gâtul unei fete slăbănoage, iar fata era cu mâinile în barba lui. Hanna rămase cu ochii la ea. Părul ei castaniu era strâns în coc în vârful capului, nu avea fund deloc, iar pe încheietura subţire, ca de balerină, avea o brăţară de argint foarte cunoscută, marca David Yurman.

Era Kate.

Hanna îşi scoase rapid telefonul, aflat la îndemână în buzunarul din faţă al genţii, şi făcu o poză. Apoi ea şi Dinah o şterseră în fugă din cabină. Cu respiraţia tăiată, se prăbuşiră pe o masă cu blugi şi se holbară una la alta într-o linişte apăsătoare. Izbucniră în hohote de râs exact în acelaşi moment.

12
SUFLETE-PERECHE

Peste câteva ore, Hanna stătea pe un taburet rupt, la Snooker's, un bar studenţesc din Hollis. Pe pereţi erau atârnate tricouri, în spatele tejghelei erau nişte lămpi verzi urâte şi mirosea a mozzarella prăjită şi bere stătută. Din tonomat se auzea o piesă veche de-a lui Bruce Springsteen. Sala era plină ochi de studenţi.

¾ Tu cu cine te-ai cupla? Cu Preiau-Firma-Lui-Tata-Peste-Cinci-Ani sau cu Singurul-Lucru-Interesant-La-Mine-E-Că-Sunt-Irlandez?

Arătă spre doi studenţi cu halbe de bere, dintr-un colţ. Primul purta o cămaşă tipică de student la o facultate scumpă şi avea o expresie îngâmfată, pe care o putea afişa numai cineva care are bani în bancă de la tata. Al doilea era palid şi roşcat, purta un tricou inscripţionat cu DUBLIN şi bea - bineînţeles - Guinness.

¾ Cu niciunul. Dinah duse la gură măslina din martini. Uite cu ce tipe umblă! Aia-i o geantă *Burberry*? E *veche* din 2001!

¾ Zice tipa cu fuste cloş, o tachină Hanna, împungând-o cu degetul în braţ.

Dinah se prefăcu jignită.

¾ Fustele cloş sunt *retro,* zise ea, arogantă.

¾ Te iert, rosti Hanna. La urma urmei, tu ai o geantă superbă. Arătă spre geanta matlasată Chanel de pe taburet.

Reieşise că *nu* era imitaţie - mătuşa lui Dinah, care lucra la *Bazaar,* o pusese în fruntea listei de aşteptare şi-i făcuse rost de una de la magazinul central al firmei din New York.

Barmanul aduse încă un martini pentru Dinah şi o vodcă aromată cu merişor pentru Hanna. Fetele ciocniră. O senzaţie caldă de fericire o străbătu pe Hanna când sorbi prima dată din vodcă şi simţi gustul de merişor. După ce ea şi Dinah o şterseră

de lângă Kate şi Moş Crăciun din cabina de probă, lăsară rochia Elizabeth and James pe o masă la întâmplare, făcură pace şi hotărâră să meargă în barurile studenţeşti. Dinah îşi lăsase maşina la mall şi, pe drum, în Prius-ul Hannei, pălăvrăgiră despre modă, cosmetice, celebrităţi şi buticurile suburbane preferate - subiectele favorite ale Hannei. Discuţia cursese natural, de parcă ar fi fost prietene dintotdeauna.

Dar când se apropiaseră de Snooker's, Hanna începu să se teamă. Nu avea o carte de identitate falsă şi, după ce fusese prinsă furând din magazin toamna trecută, nu mai voia să aibă de-a face cu poliţiştii. Dinah o strânsese de mână, spunându-i:

¾ Lasă totul în seama mea.

Mersese cu paşi încrezători la gorila de la uşă, care avea păr tuns foarte scurt şi un lanţ greu de aur la gât, şi-i spusese:

¾ Salut, Jake! Mă mai ţii minte?

Gorila îi zâmbise admirativ, dar le ceru actele fetelor. Dinah se bosumflă.

¾ Hai, Jakie-răule. Nu fi aşa!

Îşi plimbă degetele în sus şi-n jos pe braţul bărbatului. Până la urmă, el ridică din umeri şi le deschise uşa. Înăuntru, Hanna ridică degetul mare spre Dinah într-un gest care-i zicea „eşti tare". Exact aşa ar fi făcut şi Ali.

Dinah se întinse după un cartof prăjit din farfuria pe care o comandase.

¾ Ne încălcăm jurămintele făcute în tabără. Fac pariu că Vince o să afle şi-o să ne pună la cinci ore de exerciţii data viitoare.

¾ Da, simt cum mi se scurge grăsimea pe coapse, glumi Hanna.

Dinah făcu un semn de nepăsare cu mâna.

¾ De parcă ai fi avut *vreodată* coapse groase! De ce-ai venit la programul de fitness?

Hanna îşi dădu ochii peste cap.

¾ Ăăă... pentru că mi-am ieşit complet din formă şi nu mai încap în haine?

Dinah se uită la ea ca la o nebună.

¾ Eşti genul care se uită în oglindă şi vede o vacă?

¾ Nu sunt chiar aşa, o asigură Hanna.

Sau *era?* De câte ori se vedea în oglindă, îşi găsea câte-un cusur. Păr gras. Braţe pufoase. Faţă prea rotundă. De cele mai multe ori, nici nu observa rezultatele efortului depus împreună cu Mona într-a opta. Nu o vedea decât pe Hanna cea veche, ratata care fusese în clasele anterioare.

Hanna duse un cartof la gură.

¾ Ştii, am avut o prietenă foarte frumoasă. Era populară, superbă, oricine-ar fi vrut să fie ca ea. Eram în gaşca ei, dar îmi dădea întotdeauna de înţeles foarte clar că atârnam de un fir de aţă. Râdea de felul în care mâneam, blugii nu mi se potriveau, nimic nu era bine. După atâţia ani de observaţii, e greu să scap de ele.

Dinah se propti cu coatele pe tejghea.

¾ Şi ce s-a întâmplat cu ea? Ai lăsat-o baltă, nu?

Hanna îşi pironise privirea pe sticlele de Absolut de la bar.

¾ De fapt... a murit. O chema Alison Di-Laurentis. Poate-ai auzit de ea.

¾ *Poate* am auzit de ea? Dinah făcu nişte ochi cât cepele. A fost cea mai şocantă poveste din tot Rosewood-ul. I-au găsit cadavrul nu demult aşa-i?

Hanna confirmă în tăcere.

¾ Uau, Dinah dădu pe gât restul de martini. Ştii, am cunoscut-o pe Alison.

¾ Serios?

Hanna tresări, interesată.

¾ Îhî. Dinah păru pierdută în gânduri. Ne-am cunoscut într-o tabără de hochei pe iarbă - am jucat sportul ăsta în şcoala primară, până când am recunoscut în faţa părinţilor că-l urăsc de moarte. Alison venise şi ea în tabără. Conducea un grup de fete acolo, le obliga să facă numai ce voia ea. Şi, o

vreme, eu am fost ţinta lor. Îmi ziceau Dinah Vagina. Şi nici măcar nu le făcusem vreodată *ceva.*

¾ Oribil, comentă Hanna. Ali obişnuia să-mi spună Hanna Mon-TONA.

Şi în alte multe feluri de care nici nu vreau să-mi amintesc. O parte din mine ar vrea ca ea să poată vedea cât am slăbit de atunci, cum m-am transformat.

Hanna scoase un oftat şi continuă:

¾ De fapt, ce tot vorbesc? Ali tot ar găsi ceva ca să se ia de mine, dacă ar mai fi prin preajmă.

¾ Numai că acum n-ai fi *prietenă* cu ea, nu? o întrebă Dinah, luând-o de braţ. Eşti mult prea puternică şi independentă ca s-o tolerezi pe nesuferita aia.

¾ Absolut, spuse Hanna cu voce tremurată, deşi nu părea convinsă că era adevărat.

Încă o mai bântuiau remarcile zeflemitoare ale lui Ali, mai ales că le auzise de la Mona, care fusese A. Dar acum se simţea şi mai apropiată de Dinah. Ali le influenţase pe amândouă, în bine sau în rău. Şi amândouă fuseseră obiectele ei de batjocură.

Se auzi un chiot în spatele lor şi Hanna se întoarse şi-l văzu pe domnul irlandez dând peste cap mai multe halbe la o masă din spate.

¾ Sexy, şopti ea, dându-i un ghiont lui Dinah. Cred că va trebui să merg cu el acasă diseară. Dinah chicoti.

¾ Am crezut că te păstrezi pentru Vince.

¾ Eu am crezut că *tu* te păstrezi pentru el, ripostă Hanna.

Se scurse un moment stânjenitor, apoi fetele izbucniră brusc în râs. Dinah oftă.

¾ Nu ştiu care-i treaba cu el. Ne-am întâlnit în oraş zilele trecute şi mi-a spus întruna cât de fericit era că tu şi cu mine lucrăm împreună la sală - a crezut că eu chiar *te pot ajuta* şi *te pot învăţa ceva.*

Hanna bătu cu palma în tejghea.

¾ Nu pot să cred. Mie mi-a spus acelaşi lucru... despre tine!

Dinah ridică din sprânceană.

¾ Crezi că vrea să ne întrecem ca să vedem care dintre noi reuşeşte să-i atragă atenţia? Probabil că asta a plănuit de la bun început.

¾ Ce nemernic, izbucni Hanna. Face pe sfântul, dar în realitate încearcă să ne facă să ne dăm la el.

Hannei nu-i plăcea deloc să gândească aşa despre Vince, dar poate că era adevărat.

¾ Şi ce-i cu apa aia vitaminizată de tot rahatul cu care ne tot îmbie?

Dinah îşi dădu ochii peste cap. Soarbe din ea de câte ori mă întorc spre el.

¾ Fac pariu că nici măcar nu are vitamine în ea, spuse Hanna. Şi probabil că e plină de calorii. A fost spălat pe creier.

¾ Ştii ce? o întrebă Dinah, afişând o mină cât se poate de hotărâtă. E un ratat. Ne e mai bine fără el.

¾ De acord! triumfă Hanna ameţită, cuprinsă de un val de încredere.

Chiar e un ratat. Ştii ce face diseară? Merge la colindat cu un grup de oameni de la biserica lui. Cântă melodii super religioase şi probabil că joacă sceneta *Naşterea Domnului.* E o tradiţie a zilei de miercuri.

¾ Serios?

Dinah se strâmbă.

¾ Îhî. Aveam de gând să merg şi eu, neinvitată. Hanna făcu o pauză ca să bea restul de vodcă. Cică Vince e în căutarea unei fete bisericoase de treabă, să-i fie parteneră. Dar las-o baltă. Nu merită să-ţi pierzi timpul pentru el.

¾ Bun plan. Dinah încuviinţă din cap hotărâtă. Mai bine hai să luăm cina. Vince o să cânte, iar *noi* o să ne distrăm.

¾ S-a făcut, acceptă Hanna şi cele două fete bătură palma. Ştii, adăugă ea chicotind, probabil că

Vince o să-i pună pe toţi colindătorii să bea AminoSpa printre colinde.

Dinah mai că-şi scuipă băutura de râs.

¾ Poate-a scris şi-o colindă *despre* AminoSpa!

¾ Poate că o să meargă din uşă-n uşă, încercând s-o vândă în timp ce cântă colinda în germană! se hlizi Hanna, imaginându-şi scena.

Se îndoiră de râs, atrăgând priviri contrariate de la toţi cei din jur. Dar Hannei nu-i păsa. Nu-i păsa nici că tocmai renunţase la Vince. Avea o prietenă nouă. Poate că asta îşi dorise tot timpul.

13
TE-AM PRINS!

¾ Hanna! Hanna!

Hanna deschise un ochi şi-l văzu pe tatăl ei stând în prag. Sări în capul oaselor. Avea în gură gust de ciorapi nespălaţi şi-şi simţea capul greu de-o tonă. Bănuia că duhneşte a alcool - nu-şi amintea să fi făcut duş după ce se întorsese de la Snooker's aseară.

¾ Alarma sună de jumătate de oră. Domnul Marin arătă spre celularul ei de pe noptieră, care clipea. Unii dintre noi încearcă să doarmă puţin mai mult.

Hanna se uită ameţită la telefon, apoi apăsă pe o tastă şi opri alarma.

¾ Scuze, bolborosi ea.

Tatăl ei mormăi ceva şi închise uşa. Hanna se uită la ceas. Era 5:30 a.m., ora la care trebuia să se scoale pentru sesiunea de dimineaţă de la programul de fitness. Scoase un geamăt şi se rostogoli din pat, regretând paharul de tequila pe care-i băuse cu Dinah cu o seară înainte, sărbătorind faptul că Vince era un ratat. Paharul acela îi scurtase seara - după ce-l băuse, se înverzise la faţă şi fugise la baie. Când revenise, spusese că ar trebui să plece acasă. După aceea, singurul lucru pe care şi-l amintea era că vârâse destui bani în contorul de la Hollis ca să-şi lase Prius-ul parcat acolo peste noapte, apoi chemase un taxi şi intrase împleticindu-se în casă. Din fericire, Isabel, tatăl ei şi Kate erau plecaţi în oraş cu cine ştie ce activitate legată de Cele Douăsprezece Zile de Crăciun, aşa că nu o surprinsese nimeni.

Reuşi să-şi îmbrace echipamentul de sală, încălţă tenişii, chemă un taxi să-şi recupereze maşina de la Hollis şi merse cu ea la sală. Înaintând spre intrarea din faţă, îi trimise un mesaj

lui Dinah. *Eşti aici? Te simţi la fel de nasol ca mine? Măcar de-aş avea nişte AminoSpa... ha, ha!*

Apăsă pe TRIMITE, aşteptând răspunsul imediat, dar nu primi nimic. Poate că Dinah renunţase la curs şi dormea buştean.

La Body Tonic mirosea a ulei de masaj şi flori proaspete. Mirosul îi întoarse Hannei stomacul pe dos. Fata încrezută de la recepţie îi trimise un salut cu mâna, însă Hanna îşi târî picioarele în vestiar fără să-i răspundă, îşi verifică telefonul încă o dată înainte de a-l închide în dulap, dar Dinah tot nu-i răspunsese. Ridicând din umeri, porni spre sala în care se adunau întotdeauna membrii programului de fitness. Când împinse uşile şi-o văzu pe Dinah lipită de oglindă, cu capul dat pe spate de râs, se opri în loc.

Dinah arăta proaspătă şi sănătoasă, ca şi când n-ar fi pus pic de alcool în gură cu o seară înainte. Stătea lângă Vince, cu o sticlă de AminoSpa în mână, zâmbindu-i cu toată gura, de parcă s-ar fi aflat lângă Mesia. Şi Vince îi zâmbea.

¾ Ai jucat uimitor în *Născut în iesle,* gânguri Dinah. Cu multă sensibilitate.

¾ Da, păi, toţi au fost impresionaţi de cum ai improvizat sceneta *Naşterea Domnului* pe gazonul domnului Larsen. Cum de te-ai gândit la asta?

¾ Nu ştiu. Dinah flutură din gene. Merg la colindat de la prima cuminecare. Mă pricep să insuflu spiritul sărbătorilor.

Îl luă pe Vince de mână. El îi cuprinse degetele şi le strânse într-ale lui. Se priviră ochi în ochi ca şi când ar fi fost suflete-pereche, apoi se apropiară şi se sărutară.

Hanna rămase mută de uimire. Vru să fugă afară din sală, dar tălpile tenişilor parcă erau lipite de ciment. Dinah fusese... la *colindat*? La acel colindat despre care îi povestise ea? Îşi aminti de conversaţia lor din seara anterioară. *Dinah* spusese că Vince era un ratat. *Dinah* spusese că le era mai bine fără el. *Dinah* o ştersese la scurtă vreme după

ce-i spusese ea de misiunea secretă a colindatului, pretinzând că-i făcuse rău tequila.

Fusese totul doar o păcăleală?

Un ţipăt chinuit îi scăpă de pe buze. Dinah şi Vince se întoarseră. Imediat ce o zări pe Hanna, colţurile gurii arcuite ale lui Dinah se ridicară într-un zâmbet răutăcios. Vince flutură sfios din mână a salut. Hanna o înşfacă pe Dinah de braţ.

¾ Trebuie să vorbim!

O trase în hol, oprindu-se lângă o grămadă de cercuri magice Pilates.

¾ Ce dracu-i asta?

Dinah se clătină înainte şi înapoi pe călcâie.

¾ Ce dracu-i ce?

Nu mai semăna deloc cu fata aia grozavă, prietenoasă, conspirativă care stătuse lângă Hanna la Snooker's cu o seară înainte.

¾ Am crezut că am făcut pace! Am crezut că am hotărât amândouă că e un ratat!

Dinah începu să râdă.

¾ Ţi-am zis că pe mine o să mă aleagă. Orice-i permis în dragoste şi-n război.

Hannei i se învârtea capul. Şi îşi pierdea echilibrul.

¾ Nu pot să cred, şopti ea, simţind că i se îngroaşă glasul şi începe să plângă.

Îi trecură prin minte alte imagini din seara trecută. Dinah spusese, pe nepusă masă, că i-ar plăcea ca Hanna să vină la Larchmont Academy - i-ar prinde bine o tipă trăsnet ca ea acolo. Dinah îi promisese că o s-o prezinte mătuşii ei care era redactor la *Bazaar,* când venea în vizită la ea de Crăciun. Dinah o îmbrăţişase la despărţire, spunându-i că se vor întâlni a doua zi.

¾ Am crezut că suntem prietene, se stropşi Hanna.

¾ Te rog... Dinah îşi dădu ochii peste cap. Eşti nervoasă că te-am păcălit. De parcă tu nu mi-ai fi făcut la fel.

¾ *Nu* ţi-aş fi făcut. *Nu* am făcut-o niciodată, ţipă Hanna, vocea ei sunând mai jalnic decât ar fi vrut.

Apoi, înainte ca lacrimile să-i curgă pe obraz, se răsuci pe călcâie şi porni spre vestiar. Îşi luă geanta şi ieşi din sală fără ca măcar să-şi îmbrace haina.

Imediat ce ieşi în aerul rece, suspină înăbuşit. Lacrimile îi şiroiau calde pe obraz. Merse clătinat până la maşină şi se propti de capotă, simţind că se spărsese în ea un balon uriaş cu apă. Plânse din cauză că Ali murise. Din cauză că Mona o îngrozise. Din cauză că noua ei familie era un coşmar. Din cauză că nu avea nici o veste de la Lucas. Din cauză că se ţinuse după Vince, când cel pe care îl voia cu adevărat era Lucas. Totul părea atât de... *greşit.*

¾ Vai, cineva e mâhnit?

Hanna scrută parcarea printre lacrimi. O siluetă se sprijinea de partea cealaltă a maşinii ei, cu un zâmbet răutăcios pe faţă. În prima clipă, Hanna se temu să nu fie Ali. Dar atunci i se limpezi privirea. Fata avea păr castaniu, nu blond. Kate era cea care stătea proptită de portiera maşinii ei, o Honda Civic, şi o vedea pe Hanna în cea mai jalnică postură posibilă.

14
CUM SĂ NE DISTRUGEM RECIPROC

¾ Ce... ce faci aici? se bâlbâi Hanna, îndreptându-se de spate.

Kate chicoti.

¾ A fost prea greu pentru tine programul de fitness azi, Hanna?

Întinse spre ea un obiect. Era un tricou roşu ultralarg, pe care scria PUNE-ŢI FUNDUL LA TREABĂ!

Hanna simţi un nod în stomac.

¾ Nu... nu ştiu despre ce vorbeşti.

¾ Programul pare grozav. Kate flutură batjocoritor tricoul în faţa Hannei. Sunt convinsă că şi celor de la Rosewood Day le-ar plăcea la nebunie să ştie ce-ai mai făcut.

Îşi scoase celularul şi-i arătă Hannei o serie de poze. Hanna şi ceilalţi membri în tricou roşu, într-o cursă în care cauciucurile erau pe post de obstacole, în spate la Body Tonic, toţi graşi şi roşii la faţă, nişte caraghioşi. Adunaţi în cerc, intonând unul dintre cântecele AminoSpa. Şi lovitura de graţie: Dinah şi Vince sărutându-se, iar Hanna stând în prag, devastată.

Văzuse *totul.*

¾ Dă-mi-l, spuse Hanna, întinzându-se după telefonul lui Kate.

Kate îl ridică deasupra capului.

¾ Nu aşa repede!

¾ M-ai urmărit? ţipă Hanna. N-ai altceva mai bun de făcut?

¾ Ce pot să spun? Îmi plac secretele. Kate se clătina înainte şi înapoi pe tocurile cizmelor căptuşite cu blană. Şi cineva mi-a vândut un pont, aşa că te-am urmărit până aici.

Hanna simţi un fior pe şira spinării. Cine-ar fi putut face asta? Imediat îi veni în minte A., dar...

A. nu mai era.

¾ Nu te ruşina că ai fost la cursul pentru graşi! continuă Kate. Măcar faci o schimbare pozitivă, ştii? Tastă ceva pe telefon. Cred că astea ar fi o postare minunată pe pagina ta de Facebook. Şi poate că oamenii te-ar compătimi că tipa aia ţi-a suflat iubitul!

Inima Hannei bătea să-i sară din piept.

¾ Nu mă interesează Vince!

Kate îi aruncă o privire cu subînţeles.

¾ Îţi spui asta într-una, Hanna. Dar fotografiile nu mint. Ia să vedem, ce titlu ar fi bun pentru Facebook? *Programul de fitness e excelent şi uitaţi ce prieteni noi mi-am făcut.* Sau ceva mai simplu: *Mi-am pus fundul cel gras la treabă!*

Hanna scânci. Era „prietenă" cu tot felul de oameni pe Facebook. Naomi Ziegler şi Riley Wolfe, două nesuferite populare cărora nimic nu le-ar fi plăcut mai mult decât să audă chestia asta. Fete mai mari, care o invitau la petreceri formidabile. Mason Byers, James Freed, Noel Kahn şi fostul ei prieten, Sean Ackard. Era destul de rău că Mona vrusese s-o omoare - dar o postare despre programul de fitness i-ar fi întărit statutul de ratată. Se vedea deja singură la masă în cantină. Fiecare sâmbătă seara petrecută în camera ei. Nimeni nu o va mai invita la chefuri.

¾ Te rog, nu posta fotografiile, se văicări Hanna. Te implor. Fac orice.

Kate ridică din sprânceană.

¾ Şi eu cu ce mă aleg?

Se făcu simţită o pală de vânt aspru, amorţindu-i Hannei urechile şi vârful nasului. Privi lung la drumul gol din faţa clădirii Body Tonic şi-şi stoarse creierii. Ce avea ea şi-i trebuia lui Kate? Nu renunţase la destule? De când Kate pusese piciorul în casa ei, viaţa Hannei devenise, din rea, şi mai rea. Kate îi furase deja toată atenţia tatălui său. Imediat ce va începe şcoala la Rosewood Day, probabil că va deveni cea mai populară fată din

clasa lor, luând locul Hannei. Câtă tortură să mai îndure?

Ce n-ar da să fie Mona aici acum - Mona pe care o cunoscuse înainte să înceapă tărăşenia cu A. Ele două i-ar fi râs în faţă lui Kate, i-ar fi spus că nu ar îndrăzni să se pună cu ele, apoi s-ar răsuci pe călcâie şi-ar demara cu maşina într-un nor de gaze de eşapament. Să fi fost Ali aici, ar fi fost şi mai bine: i-ar fi dat coate Hannei, s-ar fi apropiat de ea şi i-ar fi şoptit: „O ai cu ceva la mână, Han. De-asta sunt secretele aşa de ca lumea - le poţi folosi ca pe bani."

Hanna ridică brusc capul. Parcă Ali i-ar fi vorbit de dincolo de mormânt. O avea *într-adevăr* cu ceva la mână pe Kate. Uitase complet de asta.

Începu să râdă.

¾ Ce-i? se încruntă Kate.

Chicotele nu se mai opreau. Hanna scotoci în geantă după celular.

¾ Nu postezi nimic pe Facebook. Pentru că, dacă o faci, le povestesc tuturor despre Moş Crăciun.

Kate se încruntă din nou. O expresie de groază i se întipări pe chip pentru o fracţiune de secundă.

¾ Poftim?

¾ Ştii *tu,* spuse Hanna sarcastică, afişând fotografia pe care o căuta şi arătându-i-o lui Kate. Moş Crăciun o mângâia pe Kate pe gât. Kate îşi îngropa mâinile în barba lui de bumbac. Un titlu potrivit ar fi *Cineva n-a fost cuminte anul ăsta.* N-ai auzit că individul e un pervers? o mustră Hanna. Se dă la fete de doisprezece ani!

Kate se dădu înapoi, deschizând şi închizând gura ca un peşte.

¾ Te rog să nu faci asta, reuşi să şoptească.

¾ Atunci cred că ne-am înţeles. Hanna apăsă pe butonul DESCHIDE de pe lanţul cu chei. Dacă postezi fotografiile din programul de fitness, postez şi eu asta. În regulă?

Kate nu răspunse, dar Hanna ştia că-i venise de hac. Cu capul sus, se urcă pe scaunul şoferului, învârti cheia şi demară cu mişcări rapide şi pricepute.

¾ Pa-pa! ciripi ea şi-şi salută sora vitregă fluturând din degete.

Kate rămase pe loc, cu tricoul roşu moale în mână.

Hanna plecă fară să se mai uite după ea. Când ieşi din parcare, îi veni în minte o frază rostită deseori de Ali: *Eu sunt Ali şi sunt fabuloasă.* Acum şi Hanna simţea că era de-a dreptul fabuloasă.

15
CENTRALISTELE SUNT PE POZIŢIE!

Întoarsă acasă, găsi bucătăria liniştită şi goală. La etaj, curgea apa la duş şi Hanna auzi ştirile de dimineaţă răsunând înăbuşit din camera tatălui ei. Pe fereastră văzu gemenii de şase ani ai vecinilor cum se învârtesc pe aleea lor ca nişte călugări musulmani, purtând acelaşi fel de căciuliţe de spiriduşi de-ai lui Moş Crăciun.

Hanna înghiţi două pastile de advil şi-şi făcu o cafea. Preţ de câteva minute, în bucătărie se auzi numai apa picurând în vasul filtrului. Se uită lung la prima pagină din *Philadelphia Sentinel,* dorindu-şi să-i treacă durerea de cap. „Ian Thomas îşi susţine în continuare nevinovăţia", spunea un titlu. Întoarse repede ziarul. Era ultimul lucru la care voia să se gândească acum. Ian *trebuia* să fie vinovat. Cine altcineva ar fi avut motive s-o omoare pe Ali?

Hanna se uită din nou în ziar şi tresări. În colţul din stânga, jos, era o reclamă uriaşă pentru Centrul Fitness şi Spa Body Tonic. Acolo, în alb şi negru, era faţa zâmbitoare a lui Vince, anunţându-şi potenţialii clienţi că, de acum şi până la Anul Nou, taxa de iniţiere era de numai cincizeci de dolari.

Nu-i venea să creadă ce-i făcuse Dinah - şi nici că Vince preferase o ciudată ca ea în locul ei. Dacă ar fi apărut la colindat în locul lui Dinah, oare ar fi ales-o pe ea? De ce se prefăcuse că-i place de ea, în primul rând? Ceva ce spusese Dinah era totuşi adevărat: că nu încerca decât să le facă să se lupte pentru el?

După toate prin câte trecuse cu A., ar fi trebuit să ştie că Dinah avea s-o atace pe la spate. Îi fulgeră prin minte o imagine. Văzu maşina Monei venind cu viteză spre ea. Simţi lovitura, corpul

zburându-i prin aer, ţipătul blocându-i-se în gât. O trădau toţi, unul după altul.

Îşi frecă tâmplele şi încercă să respire încet, regulat. Exista cineva în care mai putea avea încredere? Aruncă o privire la telefonul ei de pe masă, apoi derulă lista de contacte, întrebându-se dacă s-o sune sau nu pe Spencer. Sau pe Emily. Sau pe Aria. Îşi aminti de schimbul de cadouri pe care îl făcuseră în clasa a şaptea, chiar înainte de vacanţă. Aria le tricotase tuturor sutiene de mohair pe care le probaseră peste haine şi dansaseră în jurul camerei lui Ali. Până şi Ali fusese bine-dispusă în ziua aceea, nu ridiculizase sutienul Hannei, întins pe pieptul ei ca o scândură. Fratele lui Ali, Jason, intrase în cameră când dansau ele mai cu foc. Se holbase la ele în ţinuta aceea bizară şi ele se puseseră toate pe râs.

Cineva tuşi în hol şi Hanna înălţă capul chiar când tatăl ei intră în bucătărie în halat şi papuci.

¾ Te superi dacă beau şi eu din cafea? o întrebă cu voce obosită, ciufulindu-i părul.

¾ Serveşte-te, îi răspunse Hanna.

Domnul Marin îşi turnă cafea în cana-doberman din care bea de când era Hanna mică. Se aşeză lângă ea, scoase un oftat prelung şi obosit şi se frecă la ochi.

¾ E totul în regulă? îl întrebă Hanna.

Îi răspunse încuviinţând din cap.

¾ Sunt doar obosit. Activităţile astea din Cele Douăsprezece Zile de Crăciun sunt cam extenuante anul ăsta. Isabel mă pune să alerg în toate părţile.

¾ Îmi pare rău că n-am venit la toate, rosti Hanna, simţindu-se puţin vinovată.

Domnul Marin făcu un gest de nepăsare.

¾ Poate-ai fost mai înţeleaptă că n-ai venit. Îi aruncă o privire misterioasă. Rămâne între noi? Cred că-mi plăcea mai mult când sărbătoream Hanukka. Măcar sărbătoarea aia ţinea numai *opt* zile. Şi era mult mai discretă.

Hanna îşi muşcă buza de jos.

¾ Şi mie îmi plăcea mai mult când sărbătoream Hanukka.

Domnul Marin deschise gura ca şi cum ar fi avut de gând să mai spună ceva, dar pe urmă se răzgândi şi mai sorbi o dată îndelung din cafea. Se lăsă liniştea între ei doi. Ceasul în formă de baston de ciocolată pe care îl atârnase Kate în colţ ticăia cu zgomot. Afară, cineva demarase în trombă.

Domnul Marin o bătu pe Hanna pe coapsă.

¾ Mi-am amintit de ceva. Am un cadou pentru tine.

Se ridică, merse cu paşi târşâiţi până la uşă, unde avea servieta, şi scoase o cutiuţă de catifea.

Hanna o privi lung, recunoscând-o imediat. Dădu la o parte capacul şi găsi în ea medalionul Cartier pe care îl descoperise în ziua în care tatăl ei, Isabel şi Kate se mutaseră cu ea. Nu crezuse că-l va mai ţine vreodată în mâini.

¾ E... pentru *mine*?

¾ Sigur că e pentru tine. A fost al bunicii tale.

¾ Ştiu, murmură Hanna, scoţând lănţişorul din cutie. Sclipi în lumina din tavan. E foarte frumos, şopti ea. Întotdeauna mi-am dorit să fie al meu.

¾ Ştiu, spuse domnul Marin, ascunzându-şi zâmbetul. Şi bunica voia să fie al tău. Şi eu vreau.

Hanna se ridică şi-l îmbrăţişă cu toată puterea.

¾ Mulţumesc.

Vru să adauge *că nu i l-ai dat lui Kate sau Isabel,* dar se temu să nu strice momentul. Dintr-odată, parcă se simţea mai bine. Poate că, la urma urmei, tatăl ei nu o uitase. Poate-şi amintea, în felul lui, că era şi ea aici şi conta încă.

Se întoarse pentru ca tatăl ei să-i poată prinde lănţişorul la ceafă. Medalionul îi cădea perfect pe gât şi Hanna nu rezistă să nu-i mângâie suprafaţa netedă, ovală. Domnul Marin îşi termină cafeaua, apoi scoase o sticlă de apă din servietă şi bău o înghiţitură lungă.

¾ Cred că ar trebui să-mi încep ziua.

¾ Stai puţin. Hanna se holba la sticla din mâna lui. Pe etichetă scrie AMINOSPA. De unde-o ai?

Domnul Marin puse dopul înapoi la sticlă.

¾ Le vindea un tip la serviciu. Zicea că e o apă plină de vitamine şi că o să mă simt mai bine imediat ce încep să beau două sticle pe zi. Dar eu nu simt nici o diferenţă, ca să fiu sincer. Şi are gust de suc de lămâie stricat.

Hanna zâmbi trist.

¾ Cred că apa asta-i o păcăleală.

¾ Probabil. Domnul Marin ridică din umeri. Cred că ideea de bază e să recrutezi oameni care s-o vândă, la rândul lor. Tipul mi-a ţinut un discurs interminabil despre cum aş putea deveni asociat cu jumătate de normă la AminoSpa - aş câştiga o căruţă de bani şi n-ar trebui să mai ies niciodată din pijama. Chicoti îngăduitor. Oamenii recrutaţi să vândă apa asta sunt ca nişte membri ai unei secte - parcă li se spală creierul. Şi, odată ce-ai intrat, nu mai ai cum să scapi.

Puse sticla pe tejghea şi-o sărută pe Hanna în creştetul capului. Papucii lui lipăiră uşor pe podea când ieşi din bucătărie. Hanna rămase nemişcată câteva clipe, cu ochii la sticla de AminoSpa de pe tejghea. Era o nebunie să creadă că se îndrăgostise de un tip prins într-o schemă piramidală. Dinah nu avea decât să şi-l păstreze.

Dintr-odată, îi veni o idee. Se ridică în picioare, merse rapid la sticlă şi citi datele de contact ale firmei. *Pentru a vă alătura echipei noastre, sunaţi-ne acum!* scria sub un număr care începea cu 1-800 şi sub o adresă de *website.*

Cu inima bătându-i nebuneşte, Hanna ridică receptorul telefonului fix şi formă numărul.

¾ AminoSpa Industries! ciripi o voce care-i răspunse aproape imediat.

Doriţi să vă alăturaţi echipei noastre?

¾ Ăăă... da, spuse Hanna, pe un ton cât putu ea de profesionist.

Prietenul meu vinde AminoSpa şi vrea să fac şi eu parte din echipă.

¾ Minunat! ciripi iar centralista. Cum vă numiţi?

¾ Dinah Morrissey, răspunse Hanna, zâmbind la reflexia ei din geam.

Repetă numele literă cu literă, apoi îi dădu centralistei adresa lui Dinah, pe care o văzuse pe lista cu membrii programului de fitness primită de la Vince în prima zi.

¾ Vă rog să-mi trimiteţi o sută de lăzi.

¾ O sută? o întrebă mirată centralista. Draga mea, e foarte mult pentru cineva aflat de-abia la început.

¾ Mă descurc, spuse Hanna. Aşa cum v-am spus, *abia* aştept să intru în echipă.

După ce-i mai dădu centralistei câteva detalii, Hanna închise şi rânji. Apoi înşfăcă sticla lăsată de tatăl ei pe jumătate băută, strânse bine dopul şi-o aruncă la gunoi. Deschizându-şi telefonul, îi trimise un nou mesaj lui Dinah: *Te-am iertat! Sunt sigură că voi doi veţi fi fericiţi în ORICE activitate pe care o s-o faceţi împreună!* Dacă Dinah îl voia pe Vince, n-avea decât să şi-l ia - dar trebuia să-l ia cu schema lui piramidală cretină cu tot.

Telefonul ei ciripi după nici un minut. La început, crezu că era Dinah, dar, spre surprinderea ei, pe ecran pâlpâi numărul lui Lucas:

Am venit acasă mai repede. Poţi să treci pe-aci înainte de şcoală?

16
BRONZATUL CU OCHELARI DE SOARE E LA MODĂ

După ce îşi puse pe ea uniforma de la Rosewood Day şi-şi adună cărţile pentru şcoală, Hanna parcă în faţa casei lui Lucas. Ford Explorer-ul familiei sale era din nou pe alee, cu portbagajul încă deschis. SUV-ul Mercedes pe care îl văzuse Hanna în seara când venise familia Rumson era şi el acolo - asta însemna că Brooke era şi ea prezentă. Hanna se întrebă dacă nu cumva Lucas o invitase ca să se despartă de ea faţă în faţă. Nu că ea l-ar fi lăsat să i-o ia înainte. Se va despărţi ea de el mai întâi.

Ei, hai s-o facem şi pe-asta, îşi zise, recunoscătoare că arăta excelent după programul de fitness. Oftând jalnic, trânti portiera Prius-ului şi porni pe aleea spre casă. Tocmai când voia să apese pe butonul soneriei, surprinse un pâlpâit slab în şirul de arbuşti care înconjura proprietatea Beattie. Părea să se fi ascuns cineva acolo, dar asta era o nebunie. Cine are chef să stea la pândă la opt dimineaţa, pe o temperatură de minus nouă grade? Când va înceta Hanna să creadă că o urmăreşte cineva?

Lucas îi deschise aproape imediat. Pielea îi era aurie, iar părul lui blond mai avea puţin şi era alb; şi parcă slăbise câteva kilograme.

¾ Mi-a fost *aşa* de dor de tine!

Hanna se trase înapoi.

¾ Nu mi-ai lăsat impresia asta cât ai fost plecat. Cred că te-ai distrat prea bine ca să-mi trimiţi şi mie un mesaj.

Lucas scânci.

¾ Îmi pare foarte rău. Am crezut că o să avem Wi-Fi, dar a căzut serverul. Ăsta e unul dintre motivele pentru care ne-am întors mai devreme... Domnul Rumson se dădea de ceasul morţii că nu-

şi putea verifica Blackberry-ul. Brooke a reuşit să intre puţin pe Facebook, dar niciunul din noi n-a putut să se conecteze.

¾ Da, am *văzut* postarea. Hanna nu era capabilă să-şi ascundă iritarea.

Tu şi Brooke arătaţi foarte fericiţi împreună.

Lucas îi cercetă expresia.

¾ Doar nu crezi că...

Îi pieri vocea şi îşi masă rădăcina nasului.

¾ Vai, Hanna, îmi pare atât de rău! Nu aşa s-a întâmplat în realitate.

¾ Îhî, făcu Hanna, fără prea mult entuziasm.

Era convinsă că-şi căuta scuze, acum că Brooke trebuia să plece acasă.

¾ Vorbesc serios.

Lucas o luă de mână şi o trase pe canapea.

¾ După prima zi, Brooke şi cu mine abia dacă ne-am mai văzut. Eu am făcut nişte drumeţii grozave şi am fost şi cu caiacul, dar ea nu voia decât să se bronzeze. Se apropie mai mult de Hanna şi-i şopti la ureche: îşi dădea cu ulei de bebeluşi de dimineaţă până seara. Ăsta e *al doilea motiv* pentru care a trebuit să plecăm acasă.

Lucas îşi mută privirea în hol. Soţii Rumson ieşiră din bucătărie, trăgându-şi bagajele pe role după ei. După ei apăru Brooke, într-o fustă ultrascurtă, potrivită mai degrabă cu ţările calde, şi o pereche de pantofi de rafie. Se cojea pe faţă, se vedeau foarte urât în jurul ochilor urmele ochelarilor cu care stătuse la bronzat, iar pe ambele braţe avea un fel de unguent alb. Pielea ei părea arsă, aşa cum arăta carnea prăjită de câte ori încerca tatăl ei s-o pregătească pe grătar.

Hanna nu ştiu dacă să râdă sau să-şi acopere ochii.

¾ Ce-a păţit? întrebă în şoaptă.

¾ Are arsuri de gradul trei de la soare, răspunse Lucas, cu glas scăzut.

Au fost atât de grave, că a trebuit s-o ducem la spital. A fost cel mai înfricoşător loc pe care l-am

văzut vreodată, Hanna, gândaci în sala de aşteptare, nimeni nu avea un pat ca lumea şi jur că niciunul dintre doctori nu avea autorizaţie. Tipul care a tratat-o pe Brooke i-a spus că, dacă mai stă o secundă la soare, o să-i cadă pielea - *fără exagerare.* Mama ei a supravegheat-o ca un vultur după aceea. Brooke se foia prin casă zi şi noapte, smiorcăindu-se că se plictiseşte. Spre sfârşitul excursiei, îmi venea s-o omor. Cred că şi celorlalţi.

Hanna strânse o pernuţă decorativă la piept.

¾ Şi... n-ai făcut plajă la nudism? N-ai băut jeleu cu vodcă?

Lucas se uită la ea ca la o nebună.

¾ Ai băut vreodată aşa ceva? Chestia asta e greţoasă! Oricum, n-am fi putut să le preparăm nici dacă am fi vrut - apa din Yucatan nu se putea bea.

Chiar atunci, Brooke îi observă pe Lucas şi pe Hanna stând pe canapea şi le zâmbi vag.

¾ Ei, Lukey, vorbi ea pe nas, venind spre el cu mersul rigid al cuiva care se prăjise excesiv la soare. Trebuie să mai plecăm într-o vacanţă împreună, cât mai repede. Poate în vacanţa de primăvară, ce zici?

Brooke îşi desfăcu braţele ca să-l îmbrăţişeze pe Lucas. Hanna ţâşni de pe canapea şi-i blocă drumul.

¾ Lukey îţi zice la revedere, îi spuse pe un ton aspru. Îţi doresc mult noroc cu arsurile alea.

Brooke se holbă la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Hanna se ţinu tare pe poziţie. În niciun caz n-avea de gând s-o lase pe nesuferita asta să se mai apropie de Lucas. Învăţase o lecţie amară cu Vince: dacă vrei un bărbat, trebuie să lupţi pentru el.

După o clipă, Brooke se retrase, bolborosi ceva de rămas-bun şi se furişă înapoi după părinţii ei. Toţi păreau obosiţi când se bătură pe spate şi-şi promiseră că se vor revedea curând. După ce

părinţii lui Lucas închiseră uşa, domnul Beattie se propti de ea uşor şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

¾ Sper să n-o mai văd pe fata aia în viaţa mea.

Hanna nu putea decât să fie de acord.

Motorul se auzi ambalat pe alee şi Mercedesul coti pe stradă, îndepărtându-se. Lucas se mută mai aproape de Hanna.

¾ Îmi pare foarte rău că nu am putut vorbi măcar o dată cât am fost plecat. Dar m-am gândit la tine în fiecare zi. Şi, ştii, acum putem ieşi împreună toată vacanţa! Orice vrei să faci, eu sunt pregătit - chiar şi să mergem la mall-ul cel nou.

¾ Te fac eu cumva să te ţii de cuvânt, spuse Hanna, puţin mai afectuoasă. Dar nu trebuie să mergem la mall-ul ăla - e oribil.

Lucas o mângâie pe umeri.

¾ Am pierdut ceva important cât am fost plecat?

Hanna dădu la o parte o scamă imaginară de pe fusta ei plisată de şcoală, gândindu-se la programul de fitness, la Vince şi la Dinah. Greşise că flirtase cu Vince? Dar nu se întâmplase nimic între ei. Şi nu avea rost să-i povestească lui Lucas despre curs - doar nu mai mergea acolo. Înainte de a veni la el, probase perechea de blugi cea mai strâmtă şi îi venea perfect. Asta o făcuse să se întrebe dacă avea de dat jos chiar aşa de multe kilograme.

¾ Nu prea, răspunse ea veselă, într-un târziu. Atâta că nu trebuie să mă duci niciodată, dar niciodată, să văd *Spărgătorul de nuci* - încă am coşmaruri din cauza lui.

Lucas râse.

¾ Am priceput.

Doamna Beattie vârî capul în dormitor şi-i zâmbi Hannei.

¾ Nu avem cereale, aşa că o să prăjesc nişte pâine. Vreţi şi voi? E destul pentru toţi.

¾ Da. Lucas se uită la Hanna. Vrei să rămâi la dejun?

¾ Nu, mulţumesc. Hanna îi zâmbi politicos mamei lui Lucas. Am băut cafea - sunt în regulă.

Lucas se încruntă şi o studie din cap până-n picioare.

¾ Ar trebui să mănânci nişte pâine prăjită. Eşti foarte... *slabă.*

Hanna îşi puse mâinile pe şolduri.

¾ Şi ăsta nu-i un lucru bun?

¾ Nu chiar. Lucas o prinse de încheietură, îmi plăcea mai mult cum erai înainte. Te rog, nu vrei să mănânci câteva felii, de dragul meu?

Hannei îi veni în minte jurământul făcut la curs şi toate sacrificiile sale din ultimele săptămâni. Dar pe urmă se gândi la un morman de pâine prăjită pe care se scurg unt şi sirop. Trecuse atâta vreme de când nu mai luase o masă ca lumea!

¾ Bine, cedă ea, ridicându-se şi trăgându-l pe Lucas după ea. Cred că o să mănânc o felie sau două.

¾ Excelent, zise Lucas şi o conduse în bucătărie.

Hanna îl urmă, atingându-şi fară să vrea medalionul Cartier de la gât. O senzaţie de bună dispoziţie şi calm se lăsă peste ea ca o pătură călduroasă. Toate în viaţa ei aveau să se aşeze din nou la locul lor. Şi, lucrul cel mai bun, Kate era singura persoană care-i cunoştea secretul legat de programul de fitness, Dinah şi Vince - iar Kate n-avea să îndrăznească niciodată să vorbească despre asta.

NEFERICITA HANNA

Pentru o fată aşa-zis populară, Hanna ar trebui să mai ia nişte lecţii ca să înveţe cum să fie mai detaşată. Găurile din armura ei de tipă cool sunt mai vizibile decât parfumul de liliac al lui Kate. E disperată ca tatăl ei să-i acorde atenţie, e nesigură în dragoste şi are mare nevoie de o nouă prietenă foarte bună *(hm,* a încercat chiar şi să iasă în oraş cu *Kate).* Dar teama ei cea mai mare, mai apăsătoare şi mai delicată e asta: că va face o mişcare greşită şi va redeveni ratata grăsană şi urâtă care era în clasele mici.

Poate că mă voi îngriji să-i transform cel mai urât coşmar în realitate. Kate poate că are un motiv să-şi pecetluiască gura - cu care l-a sărutat pe Moş Crăciun -, dar eu, nu. Şi sunt atâtea lucruri pe care aş putea să le povestesc altora! Despre cum a flirtat cu Vince şi cum l-a pierdut în faţa lui Dinah, despre cursul grăsanilor sau incidentul cu fursecurile. Şi ăsta-i numai vârful aisbergului. Dacă dezvălui *totul* - vomatul forţat, minciunile, senzaţia paranoică jenantă că Mona nu a murit, ci aşteaptă s-o calce din nou cu maşina -, întreg Rosewood-ul va afla cât de dusă cu pluta e Hanna. Şi noi ştim cu toţii unde e locul nebunilor: la Azilul din Addison-Stevens. Bucură-te de blugii mărimea doi cât îi mai ai, Hanna dragă, cămaşa de forţă i se potriveşte la fel de bine oricui...

De una m-am ocupat; mai am trei. Acum să trecem la domnişorica Emily Fields, blocată în Rosewood cu familia ei, mare iubitoare de Crăciun. Şi, chiar dacă Emily va împodobi coridoarele plină de voioşie, Crăciunul ei nu va fi nici pe departe fericit. Ho, ho, ho!

A.

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Brooke este pasionată de bronzat şi, pentru că Hanna o consideră rivala ei, ridiculizează nuanţa bronzului acesteia (puke - vomă; tan - bronz; în traducere aproximativă, "bronz în nuanţa vomei")

[2] Pukey - Scârbos

[3] Joc de cuvinte intraductibil. Expresia este o aluzie la bronzul lui Brooke şi, în acelaşi timp, la insula Yucatán, unde Lucas şi Brooke merg în vacanţă cu familiile lor

[4] Melodie a formaţiei de rock Led Zeppelin ("Scara către Paradis")

[5] "Noroc" (în original în idiş)

[6] A treia literă a alfabetului ebraic

[7] Mâncărurile *koser* sunt cele permise din punct de vedere religios în comunitatea de evrei

[8] Personaj din filmul american "*Cum a furat Grinch Crăciunul"*

Cuprins

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]

Table of Contents

[1] 99
[2] 99
[3] 99
[4] 99
[5] 99
[6] 99
[7] 99
[8] 99